

[29th January 1972

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: நான் படித்த அறிக்கையில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நாம் மத்திய அரசுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாநில அரசுகள் மத்திய அரசே சட்டம் இயற்றலாம் என்றால், அந்தச் சட்டத்தை மத்திய சர்க்கார் இயற்றலாம். எந்த மாநிலங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகின்றனவோ, அந்த மாநிலங்களுக்குத்தான் அது பொருந்தும். அந்தச் சட்டத்தை முதலில் நிறைவேற்றுவதற்கு அனுமதி அளிக்காத மாநிலங்களிடம் மத்திய சர்க்கார் சட்டம் நிறைவேற்றியதற்குப் பிறகு சட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்று ஏற்றுக்கொண்டால், அது அமுலுக்கு வரும். மாநில அரசு மத்திய சர்க்கார் சட்டத்தை இரண்டு அவைகளிலும் நிறைவேற்றும் காலம் வரையில் மத்திய அரசுச் சட்டம் நம்மை பாதிக்காது. இது அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிற விதிமுறை. இதை நாம் அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. எழுத வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: மத்திய அரசிலிருந்து மாநில அளவில் தீர்மானிக்கிறீர்களா, மத்திய அளவில் தீர்மானிக்கலாமா? என்று கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. சில மாநிலங்கள் நாங்களே தீர்மானம் செய்துகொள்ளுகிறோம் என்று சொன்ன பிறகு நம் மாநிலம் மட்டும் அது போன்று சொல்லாமல் இருக்கக் காரணம் என்ன? இரண்டாவதாக இந்தியா அளவில் பல்வேறு மாநிலங்களுடைய கருத்தை அறிய மாநாடு கூட்டலாம் என்று முதலமைச்சர் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மாநிலங்களின் மாநாட்டில் ஒரு பெரும்பாலான கருத்து ஏற்பட்டால் மத்திய அளவில் இதைப்பற்றித் தீர்மானம் நிறைவேற்றலாம் என்பதற்கு நம் மாநிலம் சம்மதம் கொடுக்கும் அளவில் நிலைமை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதுபோன்ற நிலைமையை அரசு தவிர்க்குமா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: அதையும் தெளிவாகச் சொன்னேன். மத்திய சர்க்காரிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்த பிறகு, அதை மாநில அரசு பரிசீலித்து மத்திய சர்க்கார் அனுப்பியிருக்கும் நகல் சட்டத்தில் சிக்கல் இருக்கிறது என்று ஆலோசித்து, நம்மைப் பொறுத்தவரையில், நம் மாநிலத்துக்குத் தேவையான ஒன்றை ஆய்வு செய்வதற்கு ஒரு தனிக் குழுவைப் போட்டு அதனுடைய பரிந்துரைகளை எதிர்பார்க்கிறோம். அது வந்த பிறகு அரசு ஒரு முடிவு எடுக்கும்.

IV. DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

MR. CHAIRMAN: There are 17 hon. Members who have given their names to speak to-day. It is not possible for all the Members to participate within the time available unless they cut short their speeches. The hon. Members may please be brief.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Mr. Chairman Sir, the Governor's Address is a very convenient document because we can speak on matters mentioned in the Address as well as on matters that are not mentioned in the Address. However, we are glad that it has been stated in this Address that the people

29th January 1972]

[Thiru A. R. Damodaran]

of Tamil Nadu welcome wholeheartedly the recent successful conclusion of the war that took place and tributes have been paid to the Armed Forces and the civilian administration in Delhi for having managed the situation and for having conducted one of the mightiest operations in history. Probably hon. Members of this House may not be aware, Sir, that one of the most prominent Generals who took part in the recent struggle was a General who was posted as the Staff Officer in the Wellington Military Training School in the year 1962 when the Chinese invaded India. General Manekshaw—one of the ablest Generals of our Armed Forces was at that time relegated to the background because of certain conflicts which he had with the then Defence Minister Thiru V. K. Krishna Menon. If to-day I mention this it is only to highlight the point that perhaps the struggle would not have taken the backward course it did in 1962, if we had treated the army with the respect it deserved. I am grateful that at least in 1971, we have recognised the true merit of these great men who have made themselves responsible for achieving victory in the struggle that took place. We, in Tamil Nadu, are grateful that Sheikh Mujibur Rehman has come back to Bangla Desh and that in the international field also much of the adverse public opinion that existed has been mitigated by our victory and more and more Nations are veering round to the view that we have taken a just stand in this struggle. My friend Mr. Janardhanam referred to the fact the Nixon Administration in the United States had adopted a rather peculiar attitude and he went on to state that it was unfortunate that a country like the United States which had produced an Abraham Lincoln had also produced an alcapone and that the United States which produced Mr. Kennedy should also have produced a Kissinger but in my opinion this need not deter us because I have always had faith that as far as the Democratic Nations of the World are concerned, there is always room for a change in public opinion and although the Nixon administration's stand has been severely condemned and rightly condemned, I have faith and belief that public opinion in the United States of America has asserted itself and will assert itself in the future as is witnessed by the statements that have been made by John Kenneth Galbraith, by Mr. Sherman Cooper, by Senator Kennedy, by Senator Humphrey and a host of important Americans who are in a position to influence the course of American foreign policy. We in India, therefore, need not be unusually disappointed and need not consider it hopeless that the United States has embarked on an unalterable course in its foreign policy and I am sure that in the course of the next few weeks, it will take a definitely different stand because as I have said Democratic Nations in the World will always stand by each other. Having said this, may I now pass on to another subject which is of great topical interest not only in Tamil Nadu but also in other States? Ever since this Government has taken charge of Tamil Nadu, it has stressed and very rightly so in my opinion the need for a rethinking of what has been termed as the Centre-State relationship. In 1967, when Dr. Annadurai

[Thiru A. R. Damodaran]

[29th January 1972]

presented the first Budget of the D.M.K. Government, he stated in very clear and precise terms, as has been repeated in the Governor's Address, the difficulties regarding the mounting debt burden of the State Government and Dr. Annadurai at that time stressed the vital necessity of having a fresh look on various aspects of Centre-State relationship because in 1967, the complexion of many of the State Governments had changed and we had come from the single Party rule at the Centre to multi-party rule in the various States. Sir, while I agree that the political complexion in India has changed again and that we are now veering round to the old position of individual bossism from the Centre, may I, however, state that whatever may happen in the other States, where elections are going to be held, we in Tamil Nadu feel very strongly on this matter and we need not be ashamed of reiterating what I presume is a very valid and basic philosophy of this Government. In fact, if the D.M.K. Government is to have any credibility at all it can only rest on this very vital issue of provincial autonomy because this is not an issue that has been raised by Dr. Karunanidhi during the past one or two years but this issue has been fought in the State every since the 1935 Government of India Act when we in this State stressed that States should have more powers without disturbing the overall federal structure. To-day the situation, as I said, may have changed in other States. It may change even further after March. Whatever may be the position in other States, whether the people of those States have the right to elect their Chief Ministers or whether the Chief Ministers will be dismissed and nominated by some individual boss in Delhi is not my concern. I am thankful that such a situation will never arise in Tamil Nadu. If democracy is to have any meaning, if democracy is to have meaning to the people of the State, it is my belief that the Leaders in a State have to be elected by the people concerned and in fact, the very split that took place in the Congress was because of the alleged protest that Party bosses were laying down policies without reference to public opinion. That charge has now been completely forgotten. Party leaders even amongst the Ruling Party seem to be on their way out. New blood is being recruited on various considerations and the Chief Ministers are being nominated in their respective States and I state that this is going to lead to a rather dangerous situation because I think after March or April even the Chief Ministers may be called together and at the so called Chief Ministers' Conference, our Chief Minister may be presented with a *fait accompli* and we may have some Chief Minister who even stands up and says that the wonderful powers that have been given to the States are more than sufficient and it is only the Chief Minister of Tamil Nadu who does not know how to use these powers. I wish to be particularly frank to-day because I feel certain interested political parties are unfortunately giving a political tinge to this whole outlook of Centre-State relationship. It is not a question of Dr. Karunanidhi getting more

29th January 1972] [Thiru A. R. Damodaran]

powers. It is not a question of any individual leader of any Political party getting these powers. But I believe that the entire faith and philosophy of this Government, the reason why it received the massive mandate both in 1967-1971 was that the people felt that this was a Government which would strain every nerve and every muscle to see that provincial autonomy was enlarged so that this State could try to fulfil the responsibilities that fell upon it under the Constitution. The people of the State are to-day asking, "There is so much of unemployment. What are the Tamil Nadu Government doing or?" Questions have been asked as to how many industries have been set up in Tamil Nadu. My sympathies have always been with the Tamil Nadu Government because I have felt that under the present situation we are merely acting as glorified brokers forwarding petitions for licences to the Government of India and—it is surely possible for the Government of India and I know for a fact that it is being done—many useful projects which should have been given to this State are being successfully sabotaged by a very efficient bureaucracy in Delhi. In 1967, we had referred to the need of establishing a Petro-Chemical Complex in Manali. We are now in the year 1972. In 1968 the Koyali Petro-Chemical Complex was licensed. Letters of intent had been given and an industrial complex has already grown in Gujarat, representing an investment of 300 crores. But so far as the Manali Petro-Chemical Complex is concerned, not a word of reply, I presume, has been obtained from the Government of India. Letters of intent may be granted. I remember in 1963, when out of a foolish ambition to become an industrialist, an ambition which I have since given up, I also applied for a letter of intent to the Government of India. I received a letter of intent to establish a factory with a certain amount of foreign collaboration. The letter of intent was granted nine months after my application. Afterwards I went abroad in 1964, negotiated with a very prominent West German Industrialist on a collaboration agreement. I brought back the collaboration agreement and gave it to the Department of Industrial Development for approval. Sir, for 1 1/2 years, a Deputy Secretary sat on the file. The only reason I was able to get is that after I submitted my collaboration agreement for approval, some industrialist in Bengal had also submitted a collaboration agreement from the very same industrialist and for 1 1/2 years no reply was given by the Government of India. In the meantime, I applied for another licence to import capital goods, etc. The whole process took four years. In 1967, fearing that my life might be wasted in running to Delhi and getting those licences. I wrote to the Department of Industrial Development and requested that the letter of intent might be cancelled as due to devaluation, the whole project had been rendered null and void. I am only quoting this personal example not because I want any help but to show the various obstacles in establishing industries (Interruption). The cancellation would have been very prompt because the West Bengal Industrialist had to be helped at that time. But anyhow this is the way in which the Government

[Thiru A. R. Damodaran]

[29th January 1972]

of India moves and if there are complaints of delay in granting licences from the State, as the Hon. the Minister for Industrial Development pointed out with regard to Tyre Factory, they are valid. I do not know whether the people in India are aware of the fact that there has been a very severe shortage so far as tyres are concerned. For the past one or two years the fleet operators and the people who run buses and lorries have had to wait for six months to get tyres for their vehicles. Many factories were not allowed to expand under the so-called plea that monopoly should not grow in our country. The Government of India had put brakes on the expansion of efficient units with the result that the people are suffering to-day. And a tyre which was selling at Rs. 300 almost 15 years ago is now selling at Rs. 920 because of massive excise duty and other taxation. When the Tamil Nadu Government applied for a Factory to be set up for tyres, what is the reason for a decision on this matter being delayed so long? I think we have to be on guard and I only mention this to show that we should all co-operate with the Government in seeing that the powers of the State are enlarged so that it is not necessary for us to run so frequently to Delhi to convince the powers that be that something should be done out of mercy or out of kindness by the administrators in Delhi.

Sir, there is only one more point which I would refer to as the time is limited. I see you watching the clock. This is in regard to the point already made by the hon. Member Thiru M. Rajah Iyer regarding Educational reforms proposed in our State. Sir, so many things are heard and so many reforms have been suggested in the newspapers, that we do not know where we are. I would request the Hon. the Minister for Education to take the opportunity of the Budget Session, if he proposes to introduce any reforms in Secondary or Primary Education, to give us the benefit of a White Paper on Education which will enable the general public and the legislature to discuss this matter when the Budget Session is convened.

Sir, I have one more remark to make. That is about the recent Conference that took place of University teachers in Madras. This Conference was addressed by the Chancellor of the Madras University and at that Conference, the Chancellor of the Madras University was reported to have made certain remarks about the standard of attainment of Madras University Graduates. The Chancellors, like good children, should be seen and not heard so often. But I am sorry to say that in this particular case, not only have the remarks been made that the attainment and proficiency of our University Graduates has sadly deteriorated but a remark was also made not in keeping with the dignity and prestige of a gubernatorial office, of that of a Chancellor of a University, that the Vice-Chancellor was keeping mum on many matters. Sir, I am adverting to this point because I feel that this unfortunate remark of the Chancellor of a University about the products of his own University

29th January 1972] [Thiru A. R. Damodaran]

has resulted in a very bad impression being created abroad and I have received many letters from Madras University Graduates who have referred to the Chancellor's remarks which have been published in various foreign newspapers. This has led to many of our graduates not only losing employment opportunity but being subjected to ridicule at the hands of foreign Universities. Sir, if the Chancellor had felt that reforms were required in University Education, I feel he should have addressed a letter to the Vice-Chancellor of the Madras University and this should have been considered by the appropriate academic bodies of the University. If the Hon. Minister had stated that standards had fallen, and that some improvement was required, he makes himself politically responsible for the statement and this is a matter that could be debated in these Houses. But when such a distinguished person as the Chancellor of a University makes this statement, it has certain unfortunate repercussions and I hope that this criticism will be taken in the right spirit because I do not want any reflections to be cast on the graduates of the Madras University. All of us are aware that standards have to be improved, but before we comment on the fall in standards, we should remember that this is probably one of the few Universities which has External examiners, i.e., examiners from outside the University area appointed to deal with the award of Post-Graduate degrees and that there are many Universities in India which do not follow this practice. This is the only University where invigilators have not yet been attacked and where text-books have not been taken in bulk to halls by persons writing the examination. All these instances took place in five or six Universities.

One more thing and I have done, Sir. Having stated that a communication has not gone regarding the graduate teachers' representation for increase in their emoluments, I hope that even if such a communication has been sent, considering the fact that the Hon. Minister has made such a statements, that communication will be treated as withdrawn and the matter subjected to further reconsideration.

My Friend, Thiru M. Rajah Iyer has referred with great force and clarity to the need for further consideration of this very vexed problem. I am sorry to state that this class of very responsible teachers is so bitter and so frustrated about the lack of attention to their demands that various extremist elements may take advantage of the situation and tender advices, which I certainly hope the teachers would not follow in this case, because I am sure that their plea will be reconsidered by the Government and even if a broad category does not benefit, I am sure that some way could be found out whereby some increment could be granted to certain sections which have been particularly hard hit by the Pay Commission proposals. The hon. Member has explained in detail how Diploma holders with a starting salary of Rs. 325 draw higher salaries than the

[Thiru A. R. Damodaran] [29th January 1972]

Graduate teachers. It is a grievance that is very real, and although the Hon. Minister may feel that I am speaking about them, because I happen to represent the Graduates Constituency, I can tell him that my Constituency is sufficiently broad-based so as to permit one to speak dispassionately without bias. It is not because of this, but because I feel, having entrusted our school children at a very tender age to the care of teachers, it is necessary, particularly in view of the fact that teachers occupy a very responsible position, that we should not do anything which is likely to create bitterness and frustration among this class.

Thank you, Sir.

திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரைபை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஜனநாயக சமதர்மத்தைக் காப்பதற்கு இந்தியாவின் முற்படையும் போராடி வெற்றி கண்டதை உலகமே கண்டு வியப்பு அடைந்துள்ளது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் போரில் மரணமடைந்த, காயமடைந்துள்ள வீரர்களுக்கு என்னுடைய வீரவணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஜனநாயக முறைப்படி தேர்தெடுக்கப்பட்டவர்களிடம் ஆட்சியை ஒப்படைக்க வேண்டும் எனவும் மாநில சுய ஆட்சி கோரியும் போராடி தனி நாடு பெற்ற கிழக்கு வங்க மக்களுக்கும் அதன் தலைவர்களுக்கும் என் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். அடுத்து, நாம் முஜிபுர் ரஹிமானைப் போல் தனி நாடு அந்தஸ்து உள்ள மாநில சுய ஆட்சி விரும்பாமல், இந்திய ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தி அதே நேரத்தில் மாநில சுய ஆட்சி வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். இந்தப் பிரச்சனை அலட்சியப்படுத்தப்பட்டு பிரிவினை வாதம் என்று திசை திருப்பப்படுகிறது. தமிழகத்தில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் முஸ்லீம் லீக்கும், தமிழரசுக் கழகமும் நீங்கலாக மற்ற அனைத்துக் கட்சிகளும் பத்திரிகைகளும் கட்டுப்பாடாக அது பிரிவினை வாதம் என்று பிரச்சாரம் செய்கின்றன. கடந்த 30 ஆண்டுக் காலமாகத் தமிழகத்தில் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வந்த பிரிவினை எண்ணங்களுக்கு உயிர் ஊட்டுகிற அளவுக்கு மற்றக் கட்சிகள் இப்படிப் பிரச்சாரம் செய்து வருவதானது வேண்டுமென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் பெயரில் பழிசுபத்தம் நோக்கத்தோடு அமைந்துள்ளது என்று இந்த நேரத்தில் வருத்தத்தோடு தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். நாம் கோருகிற சுய ஆட்சி 1950-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 25-ம் தேதி இந்த மாநிலத்துக்கு எந்த எந்த வகையான அதிகாரங்கள் இருந்தனவோ அந்த வகையான அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்பதுதான். ஒன்று இரண்டை அதிகப்படுத்திக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம் நாம். 1919 முதல் 1935 வரை இருந்த அதிகாரங்களையும் அதற்குப் பின்னால் உள்ள அதிகாரங்களையும் நாம் மாநில சுய ஆட்சி என்ற அடிப்படையில் கேட்கிறோம். அப்போதும் இந்தியா ஒன்றாகத்தான் இருந்தது. இப்போதும் இருக்கிறது. இனியும் இருக்கும். எனவே மாநில சுய ஆட்சிக் கோரிக்கையை மாற்றுக் கட்சிப் பத்திரிகைகள் திசை திருப்பாமலிருக்கும்படி இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

29th January 1972] [திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்]

அடுத்து, சேலம் உருக்காலை அமைவது குறித்து ஆளுநர் தனது உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சேலம் உருக்காலை அமைவதை மத்திய சர்க்கார் தாமதப்படுத்துவதிலிருந்து தமிழகத்தில் இரும்பாலை அமையக்கூடாதென மத்திய சர்க்கார் திட்டமிட்டுள்ளதோ என அஞ்ச வேண்டியுள்ளது. மத்திய சர்க்கார் இதை அமைக்க முன்வராவிட்டால், மாநில அரசாவது அதை அமைக்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள கட்டுப்பாட்டிற்குக்கேள்.

தொழில் துறையைப் பொறுத்தவரையில், கடந்த சில வாரங்களாக தமிழகத்தில் குறிப்பாக சிம்சன் கம்பெனி விவகாரத்தில் தொழில் அமைதியை குலைக்கும் வகையில் சில அரசியல் கட்சிகள் நடந்து வரும் போக்கு உலகில் எந்தநாட்டிலும் எந்தத் தொழிற்சங்க இயக்கமும் நடத்தாத புது மாதிரியான, விசித்திரமான போக்காக இருக்கிறது. காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் தொழிற் சங்க இயக்கத்தில் ஊடுருவுகின்றனர் என்ற குற்றம் சாட்டுகின்றனர். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரை, தொழிற் சங்கத்தை முன்வைத்து கட்சியை வளர்க்கக்கூடிய அளவில் கொள்கை பலமில்லாத கட்சியல்ல. சில கட்சிகளுக்குத் தொழிற் சங்கம் இல்லையென்றால், தங்கள் கட்சியின் பெயரைச் சொல்லக்கூட தமிழகத்தில் ஆட்கள் இல்லை. தொழிற் சங்கம் இல்லையென்றால், சில தொழிற் சங்கத் தலைவர்களுக்கு தங்களுடைய வயிற்றுப் பிழைப்புக்குக்கூட இன்றையதினம் வழியில்லை. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களைப் பொறுத்த வரையில், நான் தெட்டத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் உள்ள நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையான தொழிலில் இருந்து கொண்டோன் இந்த அரசியலுக்கு வந்து தொழிற் சங்க இயக்கமாக இருந்தாலும் சரி, அரசியல் கட்சியில் பொறுப்பேற்கும் பணியாக இருந்தாலும் சரி, அரசியலை விட்டு விலகக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டாலும் கூட, ஏதாவது ஒரு தொழில் செய்து எங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்த முடியும். ஆனால் மற்ற அரசியல் கட்சிகள் தொழிற் சங்கங்களை நடத்தக் கூடியவர்கள் தொழிற் சங்கத் தலைவர் என்கிற பதவியை விட்டு விட்டால், மாதம் தாறு ரூபாய் சம்பாதிப்பதற்குக்கூட யோக்கியதையற்ற வர்களாக இன்றையதினம் இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தொழிற் சங்க இயக்கங்களில் பொறுப்பேற்ற பிறகு, தொழிலாளர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தொழிற் சங்கத்தில் ஏராளமாக வந்து சேருகிறார்கள். அதைக் கண்டு பொறுமைப்பட்டு தங்களுடைய கையிலிருந்து தொழிற் சங்க இயக்கம் போய் விடுகிறது, தங்களுடைய வருமானம் கெட்டுப் போகிறது என்று அஞ்சக் கூடியவர்கள், இன்றையதினம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பேரில் தொழிற் சங்க இயக்கத்தில் ஊடுருவல் செய்கிறார்கள் என்று வீண் பழி சுமத்தி அதற்கென வினாக் கலவாங்களை, தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், செய்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தொழிற் சங்கம் அமைக்க மூல காரணமாக இருந்தது. இந்த அரசியல் கட்சிகள் இந்த தொழிற் சங்கங்களைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்கு எதிராக நடத்துகிற போக்குதான். அதனால் தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தொழிற் சங்கம் அமைக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் திராவிடர் கழகமாக இருந்த நேரத்திலும், அதன் பிறகும், அதிலுள்ள

[திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம்]

[29th January 1972]

தொழர்கள் அனைவரும் கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் கீழ் உள்ள தொழிற் சங்கத்திலும் ஐ.என்.டி.யு.சி. தொழிற் சங்கத்திலும், எச்.எம்.எஸ். தொழிற் சங்கத்திலும் தான் உறுப்பினர்களாக இருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் திராவிடர் கழகத்தில் இருக்கிறார், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இருக்கிறார், ஆகவே உன்னுடைய கோரிக்கையைக் கவனிக்க முடியாது என்று அலட்சியப்படுத்தப்பட்டது. ஏதாவது ஒரு தொழிலாளி திராவிடக் கழகத்தை அல்லது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர், கம்யூனிஸ்டு சங்கத்திலோ அல்லது எச்.எம்.எஸ். அல்லது ஐ.என்.டி.யு.சி. சங்கத்திலோ உறுப்பினராக இருந்தாலொழிய, அவருக்கு ஏதாவது தொழிற்சாலை நிர்வாகத்தால் பழிவாங்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டால், சாதாரண 'எக்ஸ்பிளேஷன்' பதில் கொடுக்க அந்தச் சங்கத்தில் டிரிமெ மறுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்படி பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எல்லாம் ஒன்றாகக் கூடிதான் தி.மு. கழகத்தின் சார்பில் உள்ள தொழிற் சங்கத்தை அமைத்தார்களே தவிர, தொழிற் சங்கத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் இந்தக் கட்சியை வளர்க்க வேண்டுமென்ற நிலையில் அவர்கள் இல்லை. பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்ற நிலையில்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டதே தவிர, தொழிற் சங்கங்கள் பூராவையும் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கமில்லை என்பதை இந்த நேரத்தில் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தி.மு. கழகம் தொழிற் சங்கத்தை அமைப்பதற்கு முன்பு தி.மு. கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வேறு தொழிற் சங்கங்களில் இருந்தபோது, பலவித கொடுமைகளுக்கு ஆளானார்கள். அடிப்பது, உதைப்பது போன்ற கொடுமைகளைப்பெல்லாம் மாற்றுக் கட்சியினர் செய்து வந்தார்கள். முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப் பல்வேறு கிதங்களில் துன்புறுத்தி வந்தார்கள். இதற்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமென்ற ஒரே காரணத்தினால்தான் தொழிற் சங்கத்தை ஆரம்பித்தோம்.

அரசியல் ரீதியாக தி.மு.க. விடம் தோல்வியடைந்த சில கட்சிகள் தங்களுடைய தோல்விகளை மறைப்பதற்காக இன்றைய தினம் தொழிற் சங்கக் கொள்கை என்ற பெயரில் தொழிலாளர்களைத் தூண்டி விட்டு தொழில் அமைதியைக் குலைத்து வருகிறார்கள். கடந்த 3, 4 மாதங்களாக தமிழ் நாட்டிலுள்ள பத்திரிகைகள் எல்லாம் தமிழக அரசுக்கு எதிராக எழுதி வருகின்றன. இந்த அரசை எப்படியாவது ஒழித்துவிட வேண்டுமென்று இத்தகைய சதித் திட்டத்தில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். தமிழக மக்கள் இதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்று கூறி உன்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஜி. கவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமானுடைய உரைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கடந்த 3 நாட்களாக இந்த மன்றத்திலே பல மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். பல ஆண்டுகளாகவே மாநில அவைகளிலும் மத்திய பாராளுமன்றத்திலும் நடைபெற்று வருகிற சம்பிரதாயம் இது. இதைப்பற்றி எனக்கு ஒரு சிறிய சந்தேகம் ஏற்பட்டுள்ளது. கவர்னர் அவர்கள் நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தின் ஒரு பிரிவின்படி

29th January 1972] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநராக இருக்கிறார். அப்படி இருப்பவர் அரசியல் சட்டப் பிரிவின் பிரகாரமே மாநில அவைகளைக் கூட்டி ஒரு உரையை, அந்த மாநில அரசின் கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் முறையில் உரையாற்றுகிறார்.

உறுப்பினர்கள் அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படையில் இங்கு எப்படி உரையாற்றத் தகுதி பெறுகிறார்களோ அதுபோன்ற ஒரு அடிப்படையில் அவரும் உரையாற்றுகிறார். அவரது உரைக்கு மன்றத்தில் உன்னதம் தனித் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற முறை எதற்காக என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. பல ஆண்டுகளாக நடந்து வருகிறது இந்த சம்பிரதாயம் என்றாலும் எதற்காக இதைத் தொடர்ந்து கடைபிடிக்கவேண்டும் என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். பல சம்பிரதாயங்கள் கால ஓட்டத்தில் மாறி வரும்போது இந்த சம்பிரதாயம் மட்டும் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டிய ஒன்றுதான் என்பதை நாம் ஆராய வேண்டும். இந்தக் கேள்விக்குறிபோடு என் பேச்சைத் தொடர விரும்புகிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிப் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் மாநில சுயாட்சிப்பப் பற்றிச் சொன்னார்கள். மாநில சுயாட்சி பிரச்சனை என்பது ஏதோ ஒரு கட்சியின் பிரச்சனையோ அல்லது ஒரு கட்சியின் சார்பாக இருக்கின்ற முதலமைச்சரின் பிரச்சனையோ அல்ல. இது நாட்டு மக்களின் பிரச்சனை என்று நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலர் எடுத்துக் கூறினார்கள் என்றாலும் பலர் இப் பிரச்சனையைக் குழப்பிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இது ஏதோ ஒரு கட்சியின் பிரச்சனை போல பேசப்படுகிறது. இந்தப் பிரச்சனை பற்றி நம்முடைய நாட்டின் பெரியவர்களும், கட்சி சம்பந்தம் இல்லாதவர்களும் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த மன்றத்தில் எடுத்துக் கூற நான் விரும்புகிறேன்.

மத்திய-மாநில உறவைப்பற்றி மறு பரிசீலனை தேவையில்லை என்று திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் அண்மையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்றாலும் இப் பிரச்சனை மிக முக்கியமானது என்று பல மாநிலங்களில் நீண்ட காலமாகப் பேசப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து வருகிறோம். அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட நிபுணர்களும் அரசியல் கட்சியின் பெருந்தலைவர்களும் மத்திய-மாநில உறவில் மறுபரிசீலனை வேண்டும் என்று பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறியிருப்பதை நான் இங்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். திரு. கே. சந்தானம் 10-5-1971-ல் சென்னையில் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்.

“Mr. K. Santhanam, former Chairman of the Finance Commission, yesterday called for a change in the financial relations between the Centre and the States within the four corners of the Constitution. If this was not practicable, the Constitution itself should be changed so that the financial relations could be fostered on a more sound basis.”

முன்னால் பிரதம நீதிபதியாக இருந்த திரு. கே. சுப்பராவ் அவர்கள் இன்னும் தெளிவாக 30-9-1971 அன்று சென்னையில் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள்.

“In his third and final lecture on Wednesday, Mr. Subba Rao suggested the constitution of a High Power Finance Commission to recast the financial relations between the Union and the States

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[29th January 1972]

and to re-allocate the financial resources between the two to meet their just requirements. Steps should be taken to amend the Constitution on the basis of the recommendations of the Commission."

முன்னாள் மைசூர் முதல்வர் திரு. வீரேந்திர பட்டம் 27-8-1971 அன்று கோயம்புத்தூரில் பேசும்போது மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார்.

"Mr. Veerendra Patil, former Chief Minister of Mysore, today urged the Central Government to accept the recommendations of the Rajamannar Committee report on Centre-State relations

To the extent feasible and necessary without brushing them aside as a scrap of paper."

மத்திய அரசுக்கும், மாநிலங்களின் அரசுகளுக்கும்ிடையே இருக்கவேண்டிய உறவுகளைக் குறித்து, மத்திய அரசாங்கம் மறுசிந்தனை செய்யவேண்டும் என்று தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் சென்ற ஆண்டு ஜனவரி மாதம் மதுரையில் கூறியுள்ளார்—

"மாநிலங்கள் அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்க, தன்னிடமிருக்கும் எல்லா அதிகாரங்களையும் நானே இருத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கம் ஆசைப்படுகிறது. இதுதான் இப்போதுள்ள நிலை. 1967-ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, அதிக அதிகாரங்களைக் கோரும் போக்கு பளிச்சென்று தெரிய ஆரம்பித்தது. சில மாநிலங்களில் காங்கிரசல்லாத மந்திரி சபைகள் ஏற்பட்டதையடுத்து இது பளிச்சென்று தெரிந்தது.

தேர்தல்கள் முடிந்தவுடன், எல்லா முதல்வர்களும் கொண்ட மகா நாட்டைக் கூட்டி அதில் இப்பிரச்சனையைப்பற்றி கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தியிடம் யோசனை தெரிவித்தேன்".

அதுமட்டுமல்லாமல் சுதந்திராக் கட்சியின் முன்னாள் அகில இந்திய பொதுச் செயலாளர் திரு. ஆ. சி. கூப்பர் அவர்கள் 15-11-1971-ல் இந்து பத்திரிகைக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தில் இதுபற்றி வலியுறுத்தியுள்ளார்.

"The stagnation in our industrial growth is in no small measure due to the choking effect of rigid centralised planning and control which deprive to States of their own initiative and flexibility. It is, therefore, open for consideration whether the process of amendment of the Constitution ought not to be extended and carried to its logical conclusion by giving a greater degree of economic autonomy to the States".

இதுமட்டுமன்றி முன்னாள் கோள முதலமைச்சர் திரு. இ. எம். எஸ். நம்பூதிரிபாத் அவர்கள் சென்ற ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் சென்னையில் பேசும்பொழுது மத்திய அரசினிடம் தேவையான அதிகாரங்கள் மட்டுமே இருக்க வேண்டுமென தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள்.

Mr. E. M. S. Nambudripad, Marxist Leader, yesterday called for "a thorough overhauling of the existing Centre State relationship in such a way that the centre will have only the minimum powers".

அதேபோல் மார்க்ஸிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் திரு. பி. ராமமூர்த்தி அவர்களும் பேசியுள்ளார்.

29th January 1972] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

Mr. P. Ramamurthi, Marxist leader, said the present Constitution was framed on the model of the Government of India Act of 1935 "though the latter was rejected by the Congress on the ground that it lacked State autonomy, Concentration of powers in the Centre, particularly in regard to financial resources, only facilitated development on capitalistic lines. The struggle for State autonomy was real and would be a prolonged one".

இதையே சுதந்திராக் கட்சியைச் சேர்ந்த ஓரீஸ்ஸா மாநிலத்தின் முன்னாள் முதலமைச்சர் ஆர். என். சிங் தேவ் அவர்கள் தீவிரமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சென்ற ஆண்டு மே மாதம் 3-ஆம் தேதி ரூர்கேலாவில் பேசும் பொழுது சொல்லியிருக்கிறார்.

The Orissa Chief Minister, Mr. R. N. Singh Deo, today referred to the "indifference" of the Centre to Orissa and they would have to be prepared to resort to agitation also if that became necessary due to the "intransigent, indifferent and discriminatory" attitude of the Centre.

மத்திய-மாநில உறவுகள் பரிசீலனை செய்யப்படவேண்டுமென்று என்று கூட சாதாரணமாகச் சொல்லவில்லை. அது மாதிரி செய்யப்படாமல் இருக்குமானால், அதை எதிர்த்து ஒரு போராட்டமே தொடங்கத் தயாராக இருப்பதாக அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதேபோன்ற சேலத்தில் கடிய தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியில் 7-2-1970-ல் ஒரு தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள் :-

"The Constitution had been framed clearly indicating spheres of powers of State and Union Governments with a Concurrent List. The Union Government, especially the Prime Minister, should always act bearing in mind the field of powers of the Centre and the State Governments and follow the Federal spirit of the Constitution. However, if the Union Government or the Prime Minister, motivated by narrow political considerations, favoured a few States and denied some others of their legitimate rights such acts would impern the unity of the country and shatter the federal set-up."

மத்திய அரசு, குறிப்பாக பிரதமர் இந்திரா காந்தி மாநில அரசுகளின் நியாயமான உரிமைகளுக்குப் புறம்பான காரியங்களில் ஈடுபட்டால் அது இந்திய நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கே பங்கம் ஏற்படுத்தும் என்று தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியிலே ஒரு தீர்மானம் தேர்தலுக்கு முன்னால் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்பொழுது எல்லா நல்லறிஞர்களும், அரசியல் வல்லுநர்களும் மாநிலத்திற்கு அதிக உரிமை வேண்டும் என்று முழுமையான நம்பிக்கையோடு பேசியிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆனால் சில சந்தர்ப்பங்களில் சிலர் மாறிப் பேசுகிறார்கள் என்றால், அது சந்தர்ப்ப வசத்தினால்தான் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நேற்றைய தினம், நமது உறுப்பினர் மன்னை நாராயண சாமி அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தில் செய்யப்படும் நெல் கொள்முதல் பிரச்சினையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிப் பேசினார்கள். மாண்புமிகு உணவு

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[29th January 1972]

அமைச்சர் இங்கே இருப்பதால் அதைப்பற்றி என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்ல விழைகிறேன். இன்றையதினம், நான் கேள்விப்பட்ட வகையில், தஞ்சையில் 57 கிலோ கொண்ட மூட்டை ஒன்று 30 ரூபாய் அளவுக்கே விற்கப்படுவதாக அறிகிறேன். சில இடங்களில் குறிப்பாக உமையாள்புரத்தில் 57 கிலோ மூட்டை நெல் 27 அல்லது 28 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுவதாகவும் தெரிகிறது. இதுவகையில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் அறுவடை ஆகியிருப்பது 10 சதவிகிதம்தான். சம்பாவிலே இன்னும் 90 சதவிகிதம் நிலம் அறுவடை ஆகவேண்டியுள்ளது. இப்பொழுது 29 ரூபாய் அளவில் ஒரு மூட்டை நெல் விற்கப்படுமானால், கிராமப் புறங்களிலே இருக்கும் சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் நல்ல விலைக்கு தங்களுடைய நெல்லை விற்க முடியாத நிலை பிறகு ஏற்படலாம். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சிலில் சப்ளை டிபார்ட்மென்ட், எப்.சி.ஐ. டி.சி.எம்.எப். ஆகிய எல்லா திறுவனங்களும் சேர்ந்து நெல்லை வாங்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இப்பொழுது எப்.சி.ஐ. தஞ்சை மாவட்டத்தில் நெல்லை 36 இடங்களில் வாங்க தீர்மானம் செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும் 14 இடங்களையும் சேர்த்து அவர்கள் சுமார் 50 இடங்களில் நெல் வாங்க ஏற்பாடு செய்யக்கூடும். அதே போல் டி.சி.எம்.எப். 50 அல்லது 10 இடங்களில் வாங்கக்கூடும், எனக்கு நிச்சயமாக அந்த புள்ளி விவரம் தெரியவில்லை. அவர்கள் வாங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் தனிப்பட்ட முறையில் மில்காரர்கள் 30 பேரை ஏஜெண்டுகளாகவும் இந்த அரசாங்கம் நியமித்திருக்கிறார்கள். நான் அண்மையில் தஞ்சை மாவட்ட அபிவிருத்தி மன்ற கூட்டத்தில் இது பற்றிப் பேசும்பொழுது 5 அல்லது 6 சதுர மைலுக்கு ஒரு செண்டர் வைத்து நெல்லை வாங்குவதானால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் 750 செண்டர் வரை வைக்க வேண்டியிருக்கும் என்றும் அப்பொழுதுதான் கிராமப்புறங்களிலே இருக்கும் சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் தங்களுடைய நெல்லை சுலபமாகக் கொண்டு வந்து போட்டு நல்ல விலை பெற முடியும் என்று குறிப்பிட்டேன். வாங்கும் இடங்களில் பல சிறு நிலச்சுவான்தார்களிடமிருந்து நெல்லை வாங்குவதையிட ஏஜெண்டுகளிடமிருந்து அதிக நெல்லை பெறுவதிலேயே முனைப்பாக இருக்கிறார்கள். எனவே, ஏஜெண்டுகள் கிராமப்புறங்களுக்குச் சென்று அரசாங்க நிர்ணய விலையைவிட மூட்டைக்கு ஓரிரண்டு ரூபாய் குறைவாக வாங்குகிற முறைதான் இப்பொழுது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமை நீடிக்குமானால், சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் தங்களுடைய நெல்லை குறைந்த விலைக்கே போடவேண்டிய ஒரு துர்பாக்கிய நிலைமை தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பெரிய நிலச்சுவான்தார்களாக இருப்பவர்கள் தங்களுடைய நெல்லை நிறுத்தி வைத்து ஒரு மாதமோ அல்லது இரண்டு மாதமோ கழித்து தங்களுடைய நெல்லை விற்கக்கூடிய பொருளாதார நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால், சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் அது மாதிரி செய்ய இயலாது. எனவே, சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் நல்ல விலை பெற நெல் கொள்முதலை தளர்த்துவதுதான் சிறந்த வழி என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். முன்பு நமது மாநிலத்தில் உணவு தானிய உற்பத்தி ஆண்டுக்கு 70 இலட்சம் டன்னாக இருந்தது. சென்ற ஆண்டு 73 இலட்சம் டன்னாக உயர்ந்திருக்கிறது. நம் மாநிலம் உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெற்றுவிட்டது என்று சொல்லும்பொழுது, அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் “லெவியை” வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. பற்றாக்குறை இருக்கும்பொழுதுதான் “லெவி”

29th January 1972] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

தேவையானது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்தில் அறுவடை செய்யப்பட்ட நெல் வேறு மாவட்டங்களுக்கு எந்த விதமான தடையுமின்றி சென்றால்தான் சிறு நிலச்சுவான்தார்களுக்கு நல்ல விலை கிடைக்க முடியும். எனவே, கண்ட்ரோல் மூலமாகவும் லெவி மூலமாகவும் தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள நிலச்சுவான்தார்களுக்கு மட்டும் பல காலமாக அநீதி இழைக்கப் பட்டிருக்கிறது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் 25 சதவிகித நெல் “லெவிக்காக” வாங்கப்படுகிறது என்றால், 25 சதவிகிதம் நெல் விலையைக் குறைத்து வாங்குகிறோம் என்ற அர்த்தம். தமிழ் நாட்டு விளைச்சலிலேயே தஞ்சை மாவட்டத்தில்தான் 50 சதவிகிதம் நெல் உற்பத்தி செய்கிறார்கள் என்றாலும், அதில் அவர்கள் 25 சதவிகித விலையை இழந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற நிலைமை உள்ளது. மற்ற மாவட்டத்தைச் சார்ந்த நிலச்சுவான்தார்களுக்கு இப்படிப்பட்ட விலை இழப்பு கிடையாது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் 5 மைலுக்கு ஒரு செண்டர் நெல் கொள்முதல் செய்ய வைக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி நாங்கள் தீவிரமாக பரிசீலித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஏஜண்டுகளை நியமித்திருக்கிறோம். இது இல்லாமல் கூட, ஏஜண்டுகள் அரசாங்கத்தின் மூலமாக நெல்லை வாங்கித் தந்தால் அவர்களுக்குக் கமிஷன் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு திட்டத்தைக் கூட தீவிரமாகப் பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். விவசாயிகளுக்கு நாம் கொடுக்கும் உத்தரவாதமெல்லாம், அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கும் விலைக்குக் கீழ் எந்த ஏஜண்டுகளுக்கும் நெல்லை எடுக்கவேண்டாமென்பது. அத்தோடு மாவட்ட ஆட்சிமன்றத் தலைவர்களை விட்டு ஆங்காங்கே இருக்கும் கிராமங்களுக்கு எல்லாம் இந்தச் செய்கிடைப் பரப்பவேண்டும் என்று அரசு தரப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமேல் நான் கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம், நல்லெண்ணம் படைத்த அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் கிராம மக்களுக்கு இறுபற்றி எடுத்துச் சொல்லி, நெல்லைக் குறைந்த விலைக்கு கொடுக்கவேண்டாமென்று அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற கருத்தை இங்கே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும் உறுப்பினர் அவர்கள் லெவியிலே 25 சதவிகிதத்தை எடுத்துவிடச் சொன்னார்கள். இன்று காலையிலே நான் சட்டப்போவையிலே பேசும்பொழுதுகூட தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த திரு. மாரிமுத்து என்ற உறுப்பினர் அவர்கள் பேசினார்கள். லெவி முறையை எடுக்கிறீர்கள், மீண்டும் போடுகிறீர்கள்; இப்படிச் செய்வதைக் காட்டிலும், இந்த லெவியை நிரந்தரமாகப் போட்டு விடுங்கள் என்று சொன்னார்கள். “லெவியை நிரந்தரமாகப் போடுவதாக இல்லை, நிலைமைக்கேற்ப எடுத்துவிடுவதுதான் வழக்கம்” என்று அவர்களுக்கு விளக்கம் சொன்னேன். இப்பொழுதிருக்கும் நிலையையே “லெவி முறையை” எடுத்துவிடுவதாக நாங்கள் இல்லை என்று சொன்னேன். அதையேதான் இந்த அவையிலேயும் கூறிக்கொள்கிறேன். அடுத்து, உறுப்பினர் அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருக்கும் எங்களுக்கு மட்டும் ஏன் அதிக நஷ்டம் என்கிறார். நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன், தமிழ்நாட்டில் குறைந்த அளவு நிலத்தைப் பெற்று, அதிக அளவிலே தண்ணீரைப் பெற்றுக்கொண்டிருப்பது தஞ்சை மாவட்டம்தான். கிருஷ்ணகிரி அணை, சாத்தனூர் அணைக்கட்டுக்கு அருகாமையிலே பயிரிடும் விவசாயிகள் எல்லாம் ஏக்கராவுக்கு 25, 30, 35 ரூபாய் என்ற அளவிலே வரி கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தஞ்சை மாவட்டத்திலே பயிர் செய்பவர்கள் ஒரு போகம் பயிரிடுபவர்களாக இருந்தால் ஏக்கராவுக்கு 10 ரூபாயும், இரண்டு போகம் பயிரிடுபவர்களாக இருந்தால் ஏக்கரா

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [29th January 1972]

வுக்கு 15 ரூபாயும் என்ற அளவுக்குத்தான் வரி கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சலுகைகளை அவர்கள் பாரம்பரியமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு என்று இப்படி ஒரு விதி இல்லை. தமிழ்நாடு முழுவதற்கும் தான் விதி இருக்கிறது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருக்கும் விவசாயிகளுக்குத் தொல்லைக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதற்காக அப்படிப்பட்ட விதி இல்லை. தமிழ் நாட்டிலே விலையைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இப்படியிருக்கிறது. தஞ்சையிலே நெல் விலை உயர்ந்து விட்டாலும் சங்கடமாக இருக்கிறது. விலை குறைந்துவிட்டாலும் அரசாங்கத்திற்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது. ஆகவே, நிரந்தரமான ஒரு விலையை வைத்து, அரசாங்கம் உத்தரவாதம் கொடுத்திருக்கும் விலைக்கு வாங்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அதைவிட்டு தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருக்கும் விவசாயிகளைத் துன்புறுத்த வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல. இந்த அரசு வந்ததற்குப் பிறகு தான் கண்ட்ரோலியே எடுத்தோம். அரசாங்கத்திற்குத்தான் விற்கவேண்டும் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தி, கண்ட்ரோல் முறையை நீக்கி, ஜனங்களுக்குப் பெருத்த இலாபத்தை அளித்திருக்கிறோம். எனவே, உறுப்பினர் அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டம் பெற்றிருக்கும் பெருத்த சலுகைகளையும், பெருத்த இலாபங்களையும் கூருத்தில்கொண்டு பின்னாலாவது இந்த அரசைப் பாராட்டுவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

திரு. ஜி. கவாமிநாதன் : தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த நிலச்சுவர் தார்களைப் பொருத்தமட்டில், சிறு சிறு நிலச்சுவர்தார்கள்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். எனவே, நெல்லை விற்கும் பெரும்பாலானவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தில் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே இலாபத்தைப் பெறுகிறார்கள். அங்கு ஒரு ஏக்கர் பயிரிட்டால் 200 ரூபாய் நிகர லாபமாகக் கிடைப்பதே மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. தஞ்சையில் குறுகிய நல்ல விலையை விற்று இலாபம் பெற்றார்கள், என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். சென்ற ஆண்டு குறுவை சமயத்தில் மூட்டை 37, 38 ரூபாய் விற்கப்பட்டிருப்பது உண்மையே. ஆனால், அதே சமயத்தில் மற்ற மாவட்டத்தில் இருப்பவர்கள் இன்னும் அதிக விலைக்கு விற்கக்கூடிய நிலைமை இருந்தது என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். நெல் விலை அப்பொழுது ஏறியதற்குக் காரணம் லெவி முறையை எடுத்ததால்தான் என்று கொள்ளமுடியாது. அண்டை மாநிலமான கேரளத்திற்கு 'போகஸ் பர்மிட்' மூலமும் கள்ளத்தனமாகவும் குறுவை சமயத்தில் நெல் கடத்தப்பட்டதால் தான் நெல் விலை ஏறியது என்று நான் கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : போகஸ் பர்மிட் சம்பந்தமாக இப்போது பேசுகிறார்கள். இந்த குறுவை அறுவடையின்போது போகஸ் பெர்மிட் போய்விட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். சரியான தகவல் அவருக்கு இல்லையென்று நினைக்கிறேன். போகஸ் பெர்மிட் சென்ற ஆண்டு ஏற்பட்டது. அதைப்பற்றி தனிக்கேள்வி போட்டால் முழு விவரங்களும் தரலாம் என்று நினைக்கிறேன். இப்போது அரசாங்கத்தின் உத்தரவு ரயில்வே அதிகாரிகளுக்குப் போட்டிருக்கும் உத்தரவு, யாரும் எந்தப் பெர்மிட் கொண்டுவந்து கொடுத்தாலும் வேறு மாநிலத்திற்கு அரிசி அனுப்பக் கூடாது, ஏற்றக்கூடாது, அரசாங்கத்தாப்பில் யாருக்கும் அனுமதி அளிப்பது இல்லையென்று தெளிவாக ரயில்வே அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பியிருக்கிறது. எல்லைச் சாவடிகளைப் பலப்படுத்தியிருக்கிறோம். அதோடு மட்டுமல்லாமல் ஆங்காங்கிருக்கிற பெல்ட் ஏரியா ஊர்களில் இருக்கிற மக்கள், நல்லெண்ணம் படைத்த தலைவர்கள், அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள்,

29th January 1972] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர்களுக்கும் சேர்த்த ஒரு பொதுமக்கள் குழுவை அமைக்கச் சொல்லி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் மூலமாக சொல்லி, எல்லை ஓரங்களைப் பலப்படுத்தியிருக்கிறோம். இப்பொழுது குறுவை அறுவடையில் கோளாளுக்கு அரிசி கடத்தப்படுகிறது என்பதை ஒத்துக்கொள்வதற்கு இல்லை. இன்னும் சொல்கிறேன். சமீபத்தில் நான் கோவை மாவட்டத்திற்கு சென்ற போது திடீரென்று கோவை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருடன் எல்லைச்சாவடி எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்று பார்க்கச் சென்றேன். அப்போது எல்லாம் அதிகாரிகள் ரொம்பவும் எச்சரிக்கையாக சோதனைப் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் காட்சியைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பினேன். ஆகவே இப்போது குறுவை அறுவடை காலத்தில் எல்லைபைக் கடந்து போனதாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. வழக்கம்போல் குறுவை அறுவடையில் விலை ஏறியதில்லை. காரணம் மழை பெய்யும். சொத சொதவென்று இருக்கிற காரணத்தால் நெல்லை வாங்க ஆள் இருக்காது. விலை குறையும். இந்த ஆண்டு தஞ்சை மாவட்ட மக்களுக்கு நல்ல காலம். மழையே பெய்யவில்லை. வெயில் காய்ந்தது. இது தெரிந்திருக்குமானால் 25 சதவிகித லென்சி போட்டிருக்கலாம். மழையிலலாத காரணத்தால் அங்கு நெல்லை பலர் முடக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். பெருநிலச் சொந்தக்காரர்கள் இன்னும் வெளியில் விடவில்லை. தஞ்சையை விட்டு வெளியே போகவில்லை. சிறு சிறு விவசாயிகள் போட்டது வெளியில் வந்திருக்கிறது. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் ராஜாராம் நாயுடு அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல் மற்ற மாவட்டங்களில் நெல் அறுவடையிலலாத காரணத்தால் அந்த நெல் வந்துதான் மற்ற மாவட்டங்களில் ஓரளவுக்கு விலை தணிவதற்கு உதவிபது என்று சொல்லலாம். ஆகவே குறுவை அறுவடைகாலத்தில் கள்ளக் கடத்தல் இருந்தது என்பது நிச்சயமாக உறுதியாகக் கிடையாது என்பதை உத்தரவாதத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அத்துடன் போகஸ் பெர்மிட் நிச்சயமாக இல்லை.

திரு. ஜி. கவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள், சென்ற ஆண்டில் கள்ளக்கடத்தல் இல்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் சென்ற ஆகஸ்டு மாதத்தில் நம்முடைய உணவு அமைச்சர் அவர்களே வேலூரில் பேசியிருக்கிறார்கள். இதுதான் அவர் சொன்னது.

“He said that the Police had arrested all persons allegedly involved in a case in which bogus permits were used to transport rice to Kerala. Investigation was also going on in another case in which Police seized wagons of rice while being moved from Tamil Nadu border to Kerala”.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மறுபடியும் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன். இந்த ஆண்டு குறுவை அறுவடையில் இல்லையென்று சொன்னேன். சென்ற ஆண்டு போகஸ் பெர்மிட் இருந்தது என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். அதற்காக ஏற்கனவே ஒரு சிலர் கைது செய்யப்பட்டு அவர்கள் மீது வழக்குப் போடப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சிலர் கைது செய்யப்பட்டு வழக்கு விசாரணையில் இருக்கிறது. ஏழு வழக்குகள் மொத்தம் போடப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்திற்கு இப்போது கிடைத்த தகவல்களை வைத்துச் சொல்லுகிறேன். கள்ளக் கடத்தல் போகஸ் பெர்மிட் மூலம் எவ்வளவு அரிசி கடத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று ஒவ்வொரு ரயில் நிலையத்திற்கும் சென்று போலீஸ் அதிகாரிகளை அனுப்பி

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [29th January 1972]

தகவல் விசாரிக்கச் சொன்னோம். இங்கு மட்டுமல்ல, கோளாறுக்கும் சென்ற அங்குள்ள ரெயில் அதிகாரிகளை வைத்து டெலிவரி நோட்டை வைத்து செக் செய்து எவ்வளவு அரிசி போயிருக்க முடியும் என்று கணக்குப் போட்டு பார்த்ததில் மொத்தம் தமிழ்நாட்டிலிருந்து போகஸ் பர்மிட் மூலம் சென்ற அரிசியின் அளவு 13 ஆயிரம் டன்தான் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ராம் 54 லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்கிறோம். 13 ஆயிரம் டன் போயிருப்பதால் விலை ஏறியிருக்கிறது என்பதை நம்புவதற்கில்லை. இந்த ஆண்டு குறுவை அறுவடையில் நிச்சயமாக போகஸ் பர்மிட் கிடைப்பது. பெர்மிட்டே இல்லை, அப்புறம் தானே போகஸ் பெர்மிட். குறுவைக்கு முன்பு தவறு நடந்தது உண்மை. அதை இன்று மட்டுமல்ல, சென்ற ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன். கடுமையாக நடவடிக்கை எடுப்போம் என்று தெரிவிக்கச் சொல்லி கொள்ளுகிறேன். யாராக இருந்தாலும் இன்னும் விசாரணையில் இருக்கிறது. அரசாங்கம் கடுமையாக நடவடிக்கை எடுக்கும். அப்போது கள்ளக்கடத்தல் இருந்தது. போகஸ் பெர்மிட் இருந்தது. சிவில் சப்ளைஸ் டிபார்ட்மென்ட் அதிகாரிகளும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். ரயில்வே அதிகாரிகளும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுையெல்லாம் அரசாங்கம் பலரை கைது செய்திருக்கிறது. இன்னும் பலரை கைது செய்யவிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வது ஆகஸ்டு மாதம் 31-ம் தேதி மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சி. அடுத்து நவம்பர் 4-ல் கோயம்புத்தூரிலும் பிடித்திருக்கிறார்கள்.

"The Coimbatore District Civil Supplies authorities and the C.I.D. Vigilance Cell Police in a surprise raid in the early hours of yesterday intercepted a lorry just at the Anaikatti checkpoint on the Tamil Nadu—Kerala border and seized from the lorry 104 bags of rice at Rs. 10,000.

"The Vigilance Cell Police also had seized a lorry at the Gopalapuram checkpoint in Pollachi taluk on the night of October 30, and seized 110 bags of boiled rice.
ஆகவே சென்ற ஆண்டு குறுவையில் தான் என்று சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மறுபடியும் விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். போகஸ் பர்மிட் என்பது வேறு. லாரிகள் கள்ளக் கடத்தல் வேறு. பர்மிட்டை வைத்துக்கொண்டு ரயில்வே நிலையத்தில் காட்டி அரசாங்கம் கொடுத்த பர்மிட், ஆகவே இதற்கு ஏற்றுவதற்கு அனுமதி வேண்டும் என்று போகஸ் பர்மிட்டை வைத்து ஏற்றுமதி செய்தார்கள் என்று துவக்கத்திலிருந்து சொல்லுகிறேன். லாரிகளிலும் கள்ளக்கடத்தல் போகிறது. அப்படிப் போவதைப் பிடித்திருக்கிறோம். கழுதைகளின் மீது மூட்டைகளை வைத்துக் கொண்டு தூக்கிக்கொண்டு சென்றதை அன்றைய தினம் சொன்னேன். இன்னும் சொல்லப்போனால் சில பகுதிகளில் பொள்ளாச்சி, உடுமலைப்பேட்டை எல்லைப் பிடித்து மூட்டையை தூக்கிக் கொண்டுபோய் எல்லையைக் கடந்துபோட்டு விட்டு வருகிறவர்களுக்கு ரூ. 5 கூலி கொடுத்து ஆட்களை வைத்துச் செல்லுகிறார்கள். அதையும் அரசாங்கம் பிடிக்கிறது. இதன் மூலம் எவ்வளவு பிடித்தார்கள் என்ற புள்ளி விவரம் அரசாங்கத்திற்கு வந்துகொண்டே இருக்கிறது. இவ்வளவு மூட்டைகள் பிடித்தோம், இத்தனை லாரிகளைப் பிடித்தோம்.

29th January 1972] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

இத்தனை லாரிகளைப் பிடித்து பறிமுதல் செய்து வைத்திருக்கிறோம், இத்தனை கார்களைப் பிடித்து பறிமுதல் செய்து வைத்திருக்கிறோம் என்று. ஆகவே போகஸ் பெர்மிட் என்பது வேறு, லாரிகளில் கள்ளக்கடத்தல் என்பது வேறு. லாரிகள் கள்ளக்கடத்தலை போலீஸ்காரர்கள் தினந்தோறும் விசாரித்து பிடிக்கிறார்கள். போகஸ் பெர்மிட் ரயில் மூலம் போவதை நிறுத்திவிட்டோம்.

திரு. ஜி. கவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, 1971 நவம்பர் 4-ல் போகஸ் பெர்மிட் மூலமாக போனது

“Nine persons have been charge sheeted by the Vigilance Cell of the State Police for exporting rice from Tamil Nadu to Kerala under forged permits.

The case relates among other things to seizure of about 600 bags of rice worth Rs. 60,000.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் :

Let me clear the Hon. Member's point. The Hon. member is presently confusing himself. அந்த சார்ஜ் ஷீட் பேர்ட்டு தேதியைச் சொல்லுகிறீர்கள். இது ஏற்கனவே விசாரணை பிலிருந்து முடிந்து சார்ஜ் ஷீட் போடப்பட்டது. அதைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஏற்கனவே விசாரணை முடிந்து கைது செய்யப்பட்ட குற்றப் பத்திரிகை அவர்கள் மீது போடப்பட்டிருக்கிறது. பாப்பையா நாயுடு என்ற ஒரு வியாபாரி மீது ஒரு வழக்கு. அந்த வழக்கு இன்னும் விசாரணைக்கு வரவில்லை. அதை விசாரிப்பதற்கு 3, 4 மாத காலம் ஆகும். அதற்கு முன்பு நடந்த வழக்குகள் சார்ஜ் ஷீட் போடப்பட்ட தேதி அது.

திரு. ஜி. கவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் காரணத்தைச் சொன்னார்கள். கோளாளுக்கு போயிருப்பதின் காரணமாகவும் விலை ஏறியிருக்கலாம் என்பதற்காகவே எடுத்துக் காட்டுகளைக் குறிப்பிட்டேன்.

நம்முடைய மாநிலத்தைவிட்டு அரிசி போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அது கள்ளக்கடத்தல் மூலமாகவோ அல்லது போகஸ் பெர்மிட் காரணமாகவோ இருக்கலாம். என்றாலும் இதனால் தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு மறுபடியும் கொள்முதல் மூலம் பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் லெவி கொள்முதல் 25 சதவிகிதம் எடுக்க முடியாவிட்டாலும், 10 சதவிகிதம் லெவி அளவுக்காவது குறைக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆந்திராவில் மில்லர்ஸ் லெவி சிஸ்டம் என்ற முறையை கையாளுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிற்கு ஒன்று அல்லது 1¼ லட்சம் டன் கொள்முதல் மூலம் தேவைப்படலாம். என்னிடம் சரியான விவரம் இல்லை. தேவைப்படுவதை தமிழ் நாட்டிலுள்ள 300 அல்லது 400 அரிசி ஆலை சொந்தக்காரர்களிடம் 5 அல்லது 10 சதவிகித அரிசியை அரசாங்கம் வாங்கினால் எல்லா மாவட்டங்களிலும் ஒரே சீரான முறையில் கொள்முதல் செய்ய முடியும். இதனால் எந்த மாவட்டத்திற்கும் தனிப்பட்ட முறையில் பாதிப்பு ஏற்படாது. இதைப் பற்றி அரசு சிந்திக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [29th January 1972]

அடுத்தபடியாக, மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறையைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் மாநிலத்திலுள்ள சித்த வைத்தியர்கள் எல்லா பத்திரிக்கைகளிலும் விளம்பரங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். சில பத்திரிகைகளில் முழுப்பக்க விளம்பரங்களும் இவர்களால் கொடுக்கப்படுகின்றன. என்னென்ன வியாதிகளை ஆங்கில மருத்துவர்கள் குணமாக்க முடியாதோ அவற்றையெல்லாம் தாங்கள் குணப்படுத்தி விடுவதாக விளம்பரம் செய்கிறார்கள்.

ஒருவர் சித்த மருத்துவர் என்பது மட்டுமல்லாமல் ஜோதிடமும் தெரிந்தவர் என்று விளம்பரம் செய்திருக்கிறார். இன்னொரு மருத்துவர் கைரேகை, ஜோதிடம் ஆகிய இரண்டும் தெரியும் என்று செய்தி கொடுக்கிறார். மற்றொருவர் மருந்து, அழகு சாதன சட்டப்படியும், அதிசய மருந்துகள் சட்டப்படியும் என்னென்ன வியாதிகள் குணமாக்கப்படக் கூடும் என்று விளம்பரம் செய்யக் கூடாதோ, அவற்றையெல்லாம் குணமாக்குவதாக விளம்பரம் செய்திருக்கிறார். கண்பார்வை இழந்தவர்கள், காது கேட்காதவர்கள், குஷ்டம் போன்ற தோல் சம்பந்தமாக நோயாளிகள், மலட்டுத் தன்மையுடையவர்கள் ஆகியோரெல்லாம் என்னிடம் வாருங்கள், நான் குணமாக்குகிறேன் என்கிறார் ஒருவர். வெண் குஷ்டத்திற்கு உலகத்திலேயே மருந்து இல்லையென்று சொல்கிறார்கள். ஆனால், அதையும் குணமாக்குவதாக கூறுகிறார் ஒருவர். கோல்ட் ஸ்டீட் பில்ஸ் என்பதாக விளம்பரம் செய்து இழந்த ஆண்மையை மீட்டுத் தருவதாக ஒருவர் விளம்பரம் செய்கிறார்.

இதைப்பற்றி நான் மருந்துக் கட்டுப்பாடு அதிகாரிகளிடம் கேட்டேன். அவர்கள் இன்னின்ன வியாதி உடையவர்கள் என்னிடம் வாருங்கள் என்று மருத்துவர்கள் சொன்னால் அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியாதென்றும் ஆனால் இன்னின்ன வியாதிகளுக்கு இவை மருந்துகள் என்று விளம்பரம் செய்தால் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வியாதிகளுக்கான மருந்துகளை அறிவித்தே பலர் விளம்பரம் செய்வதால் அவர்கள் மீது நாம் மருந்துக் கட்டுப்பாடு சட்டத்தின் மூலம் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும்.

யார் வேண்டுமானாலும், ஆர்.எம்.ஐ.பி. என்ற முறையில் சித்த மருத்துவர்களாக வந்து விடுகிறார்கள். இந்திய மருத்துவத்திற்கான மத்திய வாரியம் 1933-ஆம் ஆண்டு அரசு ஆணை எண் 231, பொது சுகாதாரத்தின்படி நம்முடைய மாநிலத்தில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இந்த வாரியத்தினர் மூன்று விதமான மருத்துவர்களை பதிவு செய்துகொள்கிறார்கள். முதல் பதிவு அரசினர் இந்திய மருத்துவக் கல்லூரியில் எல்.ஐ.எம்., எச்.பி.ஐ.எம்., ஜி.சி.ஐ.எம். ஆகிய பட்டங்கள் பெற்றவர்கள்.

இரண்டாவது பதிவு வெளி மாநிலங்களில் பட்டயங்கள் பெற்றவர்கள்.

மூன்றாவது பதிவு ஆர்.ஐ.எம்.பி. கிராம வைத்திய அத்தாட்சி பெற்றவர்கள். நான்கு ஆண்டுகள் ஒரு வைத்தியரிடம் பயிற்சி பெற்றதாகவும் பத்து ஆண்டுகள் சித்த வைத்தியத்தில் அனுபவம் பெற்றதாகவும் அத்தாட்சி அளிப்பவர்கள், இப்படிப் பதிவு செய்யப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு நேர்முகத் தேர்வு ஒன்று இருப்பதாகக் கூறப்பட்டாலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை சித்தவைத்தியமே என்னவென்று அறியாத பலர் பதிவு செய்யப்படுகிறார்கள். நாட்டுமக்களின் நலத்தைக் கருத்தில் கொண்டுள்ள இந்த அரசு இதைத் தவிர்க்க வேண்டும். அண்மையில் என்னுடைய வீட்டிலேயே நடந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கூற விரும்புகிறேன்.

29th January 1972] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

என்னுடைய குழந்தைகளுக்குச் சட்டை தைக்க வேண்டுமென்று தையற் காரருக்குச் சொல்லி அனுப்பினேன். ஒரு வாரம் கழிந்த பிறகு வந்தார். என்ன என்று கேட்டதற்கு இப்பொழுது தைக்க நேரமில்லை என்று கூறினர். நான் இப்போது மருத்துவராகிவிட்டேன். அந்த வேலையே எனக்குச் சரியாக இருக்கிறது என்று கூறினர். எப்படி மருத்துவர் ஆனீர் என்று நான் கேட்டதற்கு 10 ஆண்டுகள் அனுபவம் இருக்கிறது என்றும் 4 ஆண்டு ஒருவரிடம் பயிற்சி பெற்றேன் என்றும் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிக்கொடுத்தேன், ஆர்.ஐ.எம்.பி. மருத்துவரானேன் என்று சொன்னார். இதுபோல 1,500 பேர் இரண்டு ஆண்டுகளில் மருத்துவர்களாகிறார்கள். அவர்கள், வி.வி.சி., ஏ.எம்.ஐ.எச். என்டெல்லாம் பட்டங்கள் போட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

இந்திய முறை மருத்துவத்திற்கான மத்திய வாரியத்தினர் தங்களால் பதிவு செய்து கொள்ளப்படும் மருத்துவர்கள் மேற்கொள்ளவேண்டிய நன்னடத்தைப் பற்றி தெரிவித்துள்ளார்கள். இது அரசு ஆணை எண் 2256, 29 ஜூலை, 1949-ன் படி தமிழக அரசினரால் அறிவிக்கப்பட்டதாகும். இந்த நன்னடத்தைப் பகுதியில் இந்திய முறை மருத்துவர்கள் சிசிச்சைக்கான கட்டண விகிதம் வெளியில் தெரிவிக்கக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமல்லாமல், பார்வைக்கான எச்சரிக்கை என்ற பகுதியில் 7-வது பிரிவில் ஒரு இந்திய முறை மருத்துவர் தனது தொழிலில் முன்னேற்றம் கருதியோ, அல்லது நோயாளிகளைப் பெறுவதற்காகவோ, வெளிப்படையாக அல்லது மறைமுகமாகவோ விளம்பரம் செய்தல் அல்லது அந்த விளம்பரங்களில் மக்களது கவனத்தைத் தனது தொழில் திறமை, அறிவு, படிப்பு ஆகியவற்றை தெரிவித்தல்—நோயாளிகளைப் பெற பிரச்சாரம் செய்தல் அல்லது அதற்காக யாரையாவது அமர்த்துதல் ஆகிய தொழிலுக்கு விரோதமான நடத்தைகளில் ஈடுபட்டிருந்தால் அவர்களது பெயர் மருத்துவர் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்படும் என்று கண்டிப்பாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த நன்னடத்தைக் கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமாக இந்திய முறை மருத்துவர்களில் மிகப் பலர் விளம்பரத்திற்காக ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை செலவு செய்கிறார்கள். நான் ஒரு விளம்பர அலுவலகத்தை கேட்டபோது, இந்த மாதிரி விளம்பரங்களுக்கு கிட்டத்தட்ட 750 ரூபாய் ஆகும் என்று சொன்னார்கள். சில விளம்பரங்களுக்கு 1,000, 2,000 ரூபாய்கூட ஆகலாம். இந்த விளம்பரங்களால் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் ஏமாந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்குத் தக்க நடவடிக்கை அரசு எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. என். எஸ். ராமசாமி பட்டயாச்சி: தலைவர் அவர்களே, மேன்மை தந்திய ஆளுநர் அவர்கள் ஆற்றிய உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்ற முறையில் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சமீபத்தில் நடந்த போரிலே நமது முப்படை வீரர்களுடைய வீரச் செயல்களினாலும் பாரதப் பிரதமருடைய விவேகத்தின் காரணமாகவும் நாட்டு மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு உறுதியாக இருந்ததின் காரணமாகவும் நாம் பெருமைக்குரிய வெற்றியை அடைந்திருக்கிறோம். இதற்கு நம்முடைய மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

நாம் போரில் ஈடுபட்ட காரணத்தால், பல பிரச்சனைகளை நாடு எதிர் நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் உடனடியாக நாம் அதிகமான நன்மைகளை மக்களுக்குச் செய்வதற்கு முடியாத ஒரு நிர்ப்பந்தத்திலே இருக்கிறோம். ஆனால் இருப்பதைக் கொண்டு எதை எதைச் செய்ய முடியுமோ அவைகளையெல்லாம் செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்.

[திரு. எஸ். எஸ். சர்மாமி படைபாச்சி] [29th January 1972]

வறுமை, ஏழ்மை, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் போன்றவைகளையெல்லாம் போக்க வேண்டுமென்று கவர்னரின் உரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். எப்படிப் போரை எதிர்த்து நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு போராடினோமோ அப்படியே இந்தப் பிரச்சனைகளையெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடி நாம் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று கவர்னர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாட்டிலே ஒன்றுபட்டு ஈடுபட்டால், எதையும் நாம் வெற்றியுடன் செயலாற்ற முடியும். கருத்து வேற்றுமை, கட்சி வேற்றுமை கொண்டு இந்தப் பிரச்சனைகளை அணுகாமல் நல்ல முறையில் ஒன்றுபட்டு ஈடுபட்டால், நல்ல நிலைமையை நாட்டில் உருவாக்கலாம். ஆகவே மாற்றுக் கட்சி நண்பர்களும் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பைத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது விலைவாசி உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. குறிப்பாக அரிசி விலை, சர்க்கரை விலை இன்னும் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அவசியமான உணவு சம்பந்தமான பொருள்களின் விலைகள் எல்லாம் ஏறிக்கொண்டே போகின்றன. நெல் விலை கொஞ்சம் அதிகமாக இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். 1968, 1969-ல் உணவு உற்பத்தி 50 லட்சம் டன்கை இருந்தது. இப்போது 70 லட்சம் டன்கை உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால், 1968, 1969-ல் இருந்த விலைகளைப் பார்க்கும்போது 20 லட்சம் டன் அதிகம் உற்பத்தியாகியும் விலைகள் ஏறிக்கொண்டே போகின்றன. படி. அரிசி ரூபாய் 3-க்கு விற்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

விலை ஏறியிருக்கிறது என்று மற்றவர்கள் சொன்னார்கள். நான் அரிசி வாங்குவதில்லை. எனக்குச் சொந்தமாக நெல் வருகிறது. 20 இலட்சம் டன் விளைச்சல் அதிகமாக இருப்பதால், விலை அதிகமாகக் கூடிய காரணம் என்ன? அது மத்தியிலே இருக்கிற நிர்வாகக் கோளாறிலா, அல்லது இங்கிருக்கும் விற்பனையாகக் கோளாறிலா அல்லது வாங்கிவிற்கின்ற இடைத்தரகர்களினால் வருகிற கோளாறிலா என்று சிந்தித்துப் பார்த்து அதையெல்லாம் போக்கும் விதத்திலே தக்க நடவடிக்கையை அரசு எடுத்திருந்தால், இது மாதிரியான நிலையைத் தவிர்த்திருக்க முடியும். ஆகவே அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று தான் கேட்கிறேன். அந்தக் குறைகள் நீடிக்கவிடக் கூடாது. அப்படியே தான் சர்க்கரை விலை திடீரென்று ஏற்றப்பட்டு, விற்கப்பட்டது. சென்ற ஆண்டு போட்ட கரும்பிற்கே பணம் கொடுக்கவில்லை, இன்னமும் பாக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் மில் சொந்தக்காரர்கள். அப்பொழுது உற்பத்தி ஏதோ அதிகமாக ஆகிவிட்டது, வாங்குவோர் யாருமில்லை என்ற நிலை இருந்தது. அதே போல் இன்றைக்கும் உற்பத்திப் பெருக்கம் இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு அதைவிட புள் பங்காக விலை ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணம் தெரியவில்லை. சர்க்கரை ஆலை முதலாளிகளுக்கும் மத்திய மாநில அரசுக்கும் இடையிலே ஒரு ஐக்கியம் இருப்பதால் தான், அதாவது ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதால் தான் இப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கிறது. அவர்களுக்கும், மத்திய மாநில அரசுகளும் இடையேயுள்ள இரத்தத் தொடர்பின் காரணமாக...

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: பெரிய குற்றச்சாட்டை இங்கே சொல்லுகிறார்கள். சர்க்கரை ஆலை முதலாளிகளுக்கும், மாநில அரசுக்கும், மத்திய அரசுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததால் தான், விலை ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது என்ற தப்பான ஒரு எண்ணம் வரும் வகையிலே உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுவது முறையல்ல. இந்த மாநில அரசுக்கும், சர்க்கரை ஆலை முதலாளிகளுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது என்பதை பழைய மந்திரி

29th January 1972] [திரு. ப. உ. சண்முகம்]

யாக இருந்த அவர் தெரிந்திருக்க வேண்டும். தெரியவில்லையென்றால், அவருக்கு நம்முடைய அனுதாபம். இப்பொழுது இருக்கும் சர்க்கரை ஆலைகள் எல்லாம் மத்திய அரசுக்குத்தான் கட்டுப்பட்டவை. மாநில அரசுக்கும், அவர்களுக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் கிடையாது. விலை ஏறிவிட்டதாகக் கூறுகிறார்கள், அதற்கு மத்திய அரசின் மீது குற்றம் சாட்ட வேண்டுமே தவிர, மாநில அரசைக் குற்றம் சாட்டக்கூடாது. மத்திய அரசு கரும்பிற்கு 73.70 ரூபாய் டன்னுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று 'ரிகவரி பேசினச' வைத்துவிட்டு, மாநில அரசைப் பார்த்து, 100 ரூபாய் அல்லது 150 ரூபாய் வாங்கிக் கொடு என்று சொன்னால், எங்களுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது? கரும்பிற்கு இந்த விலை தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிற அதிகாரம் மாநில அரசுக்கு இல்லை. மத்திய அரசுக்குத் தான் உண்டு. இதைச் சாதாரண மக்கள் எல்லாம் புரிந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, அமைச்சராக இருந்தவர் இப்படிப் பேசுவது சரியில்லையென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி: நான் அமைச்சராக இருந்த பொழுது இப்படிப்பட்ட பிரச்சினையும், குழப்பமும் வந்தது கிடையாது. இப் பொழுது ஒவ்வொன்றுக்கும் அமைச்சர்களைப் போய்ப் பார்த்து, இதிலே விலை நிர்ணயிப்பதற்கு அன்றாடம் அந்த ஆலை முதலாளிகள் வந்து போராடும் நிலைமை இருப்பதால், நாங்கள் இருந்த காலத்திற்கும் இப்பொழுதிருக்கும் காலத்திற்கும் நிரம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: அவர்கள் இருந்த காலத்திற்கும் அவருக்கும் தொடர்பு இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தக் காலத்திலே எங்களுக்கும் அந்த முதலாளிகளுக்கும் தொடர்பு இருந்து அவர்களுக்கு விலையை ஏற்றிவைத்தோம் என்ற ரீதியிலே தவருன ஒரு கருத்தை மாத்திர மில்லை, விபரம் புரியாமல் உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுவது சரியில்லை. இரண்டு ரூபாயிக்கு ஒரு கிலோ சர்க்கரை விற்க வேண்டுமென்று, இந்தியா முழுவதிலும் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையிலே 60 சதவிகிதத்தை சர்க்கரை ஆலை முதலாளிகள் அரசுக்குத் தர வேண்டுமென்று மத்திய அரசு தெரிவித்துக் கொண்டுவதற்கு முன்பாகவே, அதாவது டிசம்பர் மாதத்திலேயே ஆலை முதலாளிகளையெல்லாம் கூப்பிட்டு உங்களிடம் இருக்கும் 10% சர்க்கரையை 150 ரூபாய் என்ற நிர்ணயத்திலே கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி வாங்கினோம். இப்படி இரண்டு ரூபாய்க்கு கிலோ சர்க்கரை தர வேண்டுமென்று இந்தியாவிலேயே எந்த மாநிலமும் செய்ய முடியாத வேலையை தமிழக அரசு செய்ய முன்வந்து, அந்தச் சர்க்கரையை முதலாளிகளிடமிருந்து கட்டாயப்படுத்தி வாங்கினோம். அதுவும், மத்திய அரசாங்கம் இதற்கு உத்தரவு போடுவதற்கு முன்பே இதைச் செய்திருக்கிறோம். அமைச்சராக இருந்த உறுப்பினர் அவர்களுக்கு ஏதாவது பழக்கமிருந்து, சர்க்கரை ஆலை முதலாளிகளுக்கும் இந்த ஆட்சியாளர்களிலே யாருக்காவது தொடர்பு இருந்து அதனால் தான் விலை ஏறியது என்று இந்த அவையிலே தெரிவிப்பார்களானால், அது எங்களுக்கு மாத்திரமில்லை, நாட்டிற்கும் நல்லதாக இருக்கும். அப்படி அவர்கள் சொல்லுவார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி: பிரச்சினை எல்லாம் சர்க்கரை விலை யேற்றம், சர்க்கரை கிடைக்காமல் போனதுபற்றித் தான். அதற்கு இன்றைக்கு மாநில ஆட்சியிலே இருப்பவர்கள் தான் பதில் சொல்ல வேண்டுமே தவிர, எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அது மத்திய அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்டது

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி] [29th January 1972]

என்று சொன்னால், நாங்கள் சொல்லுவதெல்லாம் இங்கிருக்கும் அரசாங்கம் அந்த நிலைமைகளுக்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்பதுதான். அப்படியில்லை என்றால், இன்னின்ன காரணங்களினால் இந்தச் சர்க்கரை கிடைக்காமல் போனது, இன்னின்ன காரணங்களினால் சர்க்கரை விலை ஏறிவிட்டது என்று உத்தியோக பூர்வமாக வலியுறுத்திச் சொல்லுங்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : அப்படிச் கேளுங்கள், நான் சொல்லுகிறேன். 2 ரூபாய்க்கு ஒரு கிலோ சர்க்கரை போட வேண்டுமென்று மொத்த உற்பத்தியில் 60 சதவிகித சர்க்கரையை எடுத்திருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டிலே மாத்திரமில்லாமல் இந்தியா முழுவதற்கும் உற்பத்தியைக் கணக்கெடுத்துக் கொண்டு, அதிலே 60% சர்க்கரையை ஒதுக்கி, நமக்கு 9,000 டன் சர்க்கரையை மத்திய அரசு கொடுக்கிறார்கள். இந்தச் சர்க்கரையை நாங்கள் ஹோட்டலுக்கு கொடுப்பதில்லை; வியாபாரிகளுக்குக் கொடுப்பதில்லை; மக்களுக்குத் தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி உத்தரவு போட்டு, அதைக் கூட கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். திடீரென்று சர்க்கரை விலை ஏறியதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்கிறார். அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசுக்கு இந்தச் சர்க்கரைக் கோட்டாவை விநியோகப்படுத்துவதற்கு—அதாவது ‘அலாட்மென்ட் போட’ சிறிது காலதாமதம் செய்தது. பிறகு நாங்கள் அந்த உத்தரவுக்கு ஏற்ப, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களோடும், அவர்களைச் சார்ந்த மற்றைய அதிகாரிகளோடும் தொடர்பு கொண்டு, அந்த உத்தரவை எடுத்துச்சொல்லி, அந்தச் சர்க்கரையை எடுத்து திடீரென்று விற்க ஒரு இயந்திர அமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒரு வரகாலம் எங்களுக்குப் பிடித்தது. அதே போல் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் என்னென்ன செய்ய வேண்டும், ஹோல் சேலுக்கு எப்படிப் பணம் வர வேண்டும் என்பவைகளையெல்லாம் சிந்தித்துச் செயலாற்றி, கடைசியிலே இந்தச் சர்க்கரையை விநியோகத்திற்கு அனுப்பினார்கள். இதற்குள் சர்க்கரையின் விலை ஏறியது என்னவோ உண்மை தான். ஆனால், இப்பொழுது சர்க்கரை விலை குறைந்துவிட்டது; அரிசியின் விலையும் குறைந்துகொண்டு வருகிறது. இப்பொழுது விற்கும் சர்க்கரை விலையைக் கடைத்தெருவிலே மாத்திரமில்லாமல், பத்திரிகைகளிலேயும் போடுகிறார்கள். எனவே, காரணங்கள் இது தானே தவிர, வேறு காரணங்கள் இல்லை. எங்களுக்கும் சர்க்கரை ஆலை முதலாளிகளுக்கும் தொடர்பு இல்லை. எந்த முதலாளியையும் பார்த்து, சர்க்கரைவிலையை ஏற்றி விற்றுக் கொடுங்கள் என்று நாங்கள் கேட்கவில்லை. அப்படி நடக்கின்ற இடமே வேறு.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி : கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சார்பாக நடத்தப்படுகின்ற சர்க்கரை ஆலைகளுக்கும், மாநில அரசுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லையா?

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : கூட்டுறவு ஆலைகளிலே அரசாங்கம் அங்கம் வகித்தாலும், அதிலே உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையைத் தொடக்கடிய உரிமை எங்களுக்குக் கிடைக்காது. அந்தச் சர்க்கரையை எடுத்துப் பார்ப்பதற்கு, எடுத்து ரூபி பார்ப்பதற்குக் கூட எங்களுக்கு அதிகாரம் கிடையாது. எக்ஸ்சைஸ் டிபார்ட்மென்டார், உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையை உள்ளே வைத்துப் டிரட்டி விட்டதற்குப் பிறகு, மத்திய அரசாங்கம் அங்கேயிருந்து ‘அலாட்மென்ட்’ போட்டு அனுப்பியதற்குப் பிறகு தான், கூட்டுறவு ஆலைகளிலே உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையைத் தொட முடியுமே தவிர, நாங்களாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

29th January 1972]

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி: இதையெல்லாம் நிவர்த்தி செய்ய நமக்கு மாநில சுய ஆட்சி தேவை என்று புலப்படுகிறது. (சிரிப்பு) கூட்டுறவு இயக்கங்களிலே அநேகமாக முன்பு பின்பற்றப்பட்ட முறைகளையெல்லாம் மாற்றியமைத்திருக்கிறார்கள். அதிலேயெல்லாம் நேரடியாக நியமனங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒரு மாற்றத்தை நான் வரவேற்கிறேன். முன்பு எல்லாம் அவைகளிலே தலைவர்களாக இருந்தவர்கள் ஒரு குடும்பமாக, ஒரே ஆதிக்கத்திக் கீழே நடந்துவந்தன. அதை மாற்றி இப்படி ஒரு புரட்சி கரமான நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்ததற்காக எனது பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் முன்பு எல்லாம் இந்த அமைப்புகளில் பொறுப்பிலுள்ளவர்கள் அதிலே ஏதாவது தவறு செய்துவிட்டால் அல்லது பணத்தை கையாடல் செய்துவிட்டால், அதை அவர்களிடமிருந்து பின்னால் வசூலிப்பதற்கேற்ற வகையில் அவர்களெல்லாம் சால்வன்ட்டாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்பொழுது சமுதாயத்திலே பின் தங்கியவர்களை, ஏழைகளை நியமிக்கிறோம் அப் பொறுப்புகளில். இப்படி ஏதாவது ஒரு தவறு நடந்துவிட்டால், அவர்களிடமிருந்து இந்தப் பணத்தை எப்படி வசூல் செய்ய முடியும் என்று கேட்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அதாவது கையாடல் செய்தால், அதை உடனே “அட்ஜஸ்ட்” பண்ணிப் பணம் கட்டுகின்றவர்கள்தான் அப் பொறுப்புகளிலே இருக்க வேண்டுமென்று உறுப்பினர் கருதுகிறாரா?

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி: அப்படிப்பட்டவர்கள் ‘சால்வன்ட் டாக்’ இருந்தால் தான் நல்லது என்று நினைக்கிறேன். இப்படிப் பணம் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமலிருக்கும் கேசுகள் எத்தனையோ அரசாங்கத்தினிடம் இன்னமும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: ஏழை எளியவர்கள் சாதாரண மக்கள் இத்துறையிலே இருக்கும்பொழுது, இதிலே தவறு ஏதும் நடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று அரசுக்கு எச்சரிக்கை செய்வது நல்லதே தவிர, அப்படியில்லாமல் அவர்கள் தவறு செய்தால், பணம் கட்ட முடியுமா, எனவே பணம் கட்ட முடிந்தவர்களை நியமியுங்கள் என்று சொல்லுவது நல்ல தல்ல.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி: எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தவறி பணம் போனாலும் கூட அந்தப் பணத்தைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு வசதிகள் உள்ளவர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்றுதான் சொல்லுகிறேன். உங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுையே நியமனம் செய்யுங்கள். ஏழை எளியவர்களை நியமிப்பதால் எந்த ஒரு அமைப்பும் சீர் கேடாகப் போய்விடக்கூடாது என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். பல கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் பொறுப்பில் இருந்தவர்கள் எல்லாம் லட்சக் கணக்கான பணத்திற்குச் சரியான ஜவாப் சொல்லவில்லை. கணக்குக் கொடுக்கவில்லை. அதற்காகக் கேஸ்கள் இருக்கின்றன. நான் அவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. எப்படியாவது பணத்தை வசூலிக்க வேண்டுமென்று தான் சொல்லுகிறேன். நான் கேள்விப்படுகிறேன். ஒரு இடத்தில் ஒருவர் 15 லட்சம் கொடுக்க வேண்டும். ஒருவர் 1½ கோடி ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். அது விசாரணையில் இருக்கிறது. மீண்டும் விசாரிக்கிறார்கள் என்று பல ஆண்டுகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த நிலைமைகள் எல்லாம் இனியும் இருக்கக் கூடாது. ஏற்கெனவே இருக்கிற நிலைமை மாற

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி] [29th January 1972]

வேண்டும். அதற்கு ஆவன நடவடிக்கைகளை அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உணவு அமைச்சர் சொன்னார்கள், சர்க்கரை விஷயத்தில் அது மத்திய அரசுக்குள்ள பொறுப்பு, அவர்களுக்குள்ள அதிகாரங்கள், ஆகவே எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையென்று. எங்களுக்கு மாநில அரசு தான் பொறுப்பு, அவர்கள் தான் செய்யவேண்டுமென்று எதிர் பார்க்கிறோம். கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: திரும்ப சர்க்கரை விஷயத்திற்குப் போகாதீர்கள். சர்க்கரை இனிங்காமல் கசக்கிறது.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி: இனிப்பாக மாற்றிவிடப் பார்க்கிறேன். ஆனால் மாநில சுய ஆட்சி இருந்தால், இதுமாதிரிப் பல சங்கடங்களை நாம் போக்க முடியும் என்று எண்ணுகிறோம். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் மாநில சுய ஆட்சி என்பதுபற்றி திட்டவாட்டமான ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது மத்திய அரசின் பலத்தைப் பாதிப்பதாக இல்லை. அவர்களுக்குள்ள பலத்தை உடைக்க அல்ல. நம் மாநிலத்திலுள்ள மக்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான அதிகாரங்கள் தேவை என்பதை அவர்கள் சொல்லி வருவதைப் பார்க்கிறோம். நம் மாநிலத்தில் தொழில் அபிவிருத்தி செய்வதில் எவ்வளவு சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. 2, 3 நாட்களுக்கு முன்பு தொழில் அமைச்சர் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொன்னார். இன்றைக்குப் பேசிய நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் எங்களுக்குத் தொழிலே வேண்டாம், காலி பண்ணிவிடுங்கள் என்று சொல்லுகிற நிலைமைக்கு மத்திய அரசின் நிலைமை இருக்கிறதென்றால், இதைப் பார்க்கும்பொழுது தமிழகத்தை முன்னேற்றுவதற்கு நமக்கு இந்த வகையில் இருக்க வேண்டிய அவசியமான அதிகாரங்கள் தேவைதான். பொருளாதாரத் துறையிலும், தொழிற் துறையிலும் விவசாயத் துறையிலும், இன்னும் மற்றத் துறைகளிலும் நம் தமிழகத்திலுள்ள இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்தி நாம் முன்னேற்றமடைவதற்கு நமக்கு வேண்டிய அதிகாரங்கள் அவசியம். இதில் எங்களுக்கு எந்தவித மாறுபட்ட கருத்தும் இல்லை. மாநில சுய ஆட்சி என்றால், ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்புகிறார்கள். தனி நாடு கேட்கிறார்கள், இந்தியாவின் ஐக்கியம் உடையும் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறார்கள். ஆனால் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் திட்டவாட்டமாக விளக்கம் கூறியதற்குப் பிறகு நமது மாநில மக்கள் நன்மைக்கு, முன்னேற்றத்திற்கு எந்த அளவுக்கு அதிகாரம் தேவை, கடந்த கால நிகழ்ச்சிகள் எவ்வளவு தூரம் பாதகமாக சாதகமாக இருந்தன என்று எண்ணிப் பார்க்கும்பொழுது, நமது மாநிலங்களுக்கு அதிகாரங்கள் தேவை என்று வற்புறுத்துவதில் எந்தத் தவறுமில்லை, அதற்காக அஞ்ச வேண்டியதில்லையென்ற நிலையை உணருகிறேன். அதற்காக எந்த ஒத்துழைப்புச் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

விவசாயத் துறையில் மின்வசதி எல்லா கிராமங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பம்புசெட்டுகளுக்கு அதிகமாக வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் எண்ணிக்கை லட்சக் கணக்கில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்று கவர்னர் உரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வரவேற்கிறேன், பாராட்டுகிறேன். ஆனால் விவசாயிகள் ஏதோ மின் கட்டணம் கட்டவில்லையென்றால், உடனே டிஸ்கனக்ட் செய்துவிடுகிறார்கள், அபராதம் போடுகிறார்கள், மறு இணைப்புக்குப் பணம் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. பெரிய மில் நடத்துகிறவர்கள் தமிழகத்தில் எதையுமே கட்டாமலே எப்படியோ காலதாமதம் செய்து அவர்கள்

29th January 1972] [திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி]

தொழிலாளர்கள் இருக்கிற நிலைமையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வேண்டுமென்றால் டிஸ்கனக்ட் பண்ணுங்கள். இது தொழிலாளர் அரசு என்ற நிலையைக் காட்டிக்கொண்டு இன்றைக்கு பல கோடி ரூபாய் வசூலாகாமலிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் ஏழை விவசாயிகளிடமிருந்து ரூ. 20, 30 பணத்திற்கு நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. கோடிக் கணக்காக பாக்கி வைப்பவர்களுக்கு நிர்ப்பந்தமில்லை. அவர்கள் அரசாங்கத்தை மிரட்டுகிறார்களாம். வேண்டுமானால் டிஸ்கனக்ட் பண்ணுங்கள், லேபர் யூனியன் ஆச்சு, தொழிலாளர் அரசு ஆச்சு என்று சொல்லுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். எந்த அளவுக்கு உண்மை இருக்கிறது என்று விளக்கம் சொல்வதற்குத்தான் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னும் இரண்டொரு வார்த்தைகளோடு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள், சென்னையில் தொழில் அமைதியின்மை இருக்கிறது, எல்லோரும் ஒத்துழைப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதற்கு எங்கள் ஆதரவைத் தருகிறேன். எங்கள் கட்சிக்காரர்கள் தலையிடுகிறார்கள் என்று திட்டவாட்டமாக, குறிப்பாகச் சொன்னால் அதைக் கவனித்து, ஆவன செய்ய முடியும், கட்சியை விட்டு நீக்க முடியும் என்று சொன்னார்கள். இப்படிப்பட்ட சில சங்கடங்கள், தொல்லைகள், வேடிக்கையான நிலைமைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக கடலூருக்குப் பக்கத்தில் நெல்லிக்குப்பத்தில் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 10 பேர் உள்ளே போய் அடித்துவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். சப் இன்ஸ்பெக்டர் லீவு போட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டார். ஒரு மாதத்திற்குள் இருக்கிற போலீஸ்காரர்கள் எல்லோரும் என்னை விட்டால் போதும், அங்கே இருக்கவே முடியாது என்கிறார்களாம். கட்சியினுடைய நிலைமை அப்படி இருக்கிறது. இவைகளை நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, இது ஒரு பெரிய குற்றச்சாட்டு. இந்தப் பத்துப்பேர் யார் என்று பெயர்களை தயவு செய்து வெளியிட வேண்டுகிறேன். இந்தத் தகவல் எனக்கு இதுவரை வரவில்லை. இப்போது தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அந்தத் தகவலை வெளியிடுகிறார். அந்தப் பத்துப் பேர் யார் எந்தப் போலீஸ் அதிகாரியை அடித்தார்கள், அடிபட்ட போலீஸ் அதிகாரி பெயர் என்ன, என்ற விவரங்களை அறிவிக்க முடியுமா என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி: அங்கே உள்ள வட்டச் செயலாளர், நகரச் செயலாளர், வேண்டுமானால் பெயரைக்கூடச் சொல்லுகிறேன். பக்கத்து ஊர். கண்டிப்பாகக் கேட்டு எழுதியனுப்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: எந்த வட்டச் செயலாளர், நகரச் செயலாளர்?

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாச்சி: நெல்லிக்குப்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மது விநியோகத்தைப் பற்றி முதலமைச்சர் சொன்னார்கள், சென்னை ஹோட்டல்களில் மது விநியோகிக்கப்படுகிறது என்று. அதற்கு பதில் சொல்லுகிற முறையில் பத்தாயிரம் ரூபாய் ஒரு ஆண்டுக்குக் கட்டணம் கட்டி விநியோகிக்கப்படுகிறது. அப்படிச் சில ஹோட்டல்கள் பெயரைச் சொன்னார்கள்.

[29th January 1972]

* **THIRU G. VASANTHA PAI:** Mr. Chairman, Sir, the Governor's Address refers to the brilliant victory that we have won in the recent War. Now when the war is over, we shall earn the benefit of a rich peace. Sir, in speaking on the Governor's Address, I would like to highlight three matters, which probably have not been mentioned. But one of them has been mentioned in a passing reference. Sir, the Governor's Address says that the Government of Tamil Nadu have announced measures and taken steps which will give utmost relief to the dependants of the deceased soldiers who are entitled to every consideration as members of our family. The Government have not only rewarded with high amounts the military personnel who have been awarded Vir Chakra and Paramvir Chakra, etc., but have also shown consideration to the dependants of personnel killed in action and they have been richly compensated. But, Sir, I would like to mention that the Government have not announced relief to those soldiers, who may get discharged from the Army and come back to our Tamil Nadu and try to earn some means of livelihood for themselves. Sir, in the year 1946, the Government embarked on several Co-operative Societies to house disabled or discharged ex-servicemen. Sir, with the recent coming in of the nationalisation of the Transport system, these co-operatives have been deprived of their buses and virtually they are now confronted with the problem of meeting and finding a solution to their deprived means of livelihood. I would request the Government of Tamil Nadu who have brought in such ameliorative measures for the dependants of the deceased soldiers also to consider relief for those who are fortunately living in our midst to find out means for their livelihood, after being discharged from the defence forces. I would request the Government even now to consider the forming of Co-operatives for buses plying on routes which have not been taken over by the Nationalised Transport and give them to ex-servicemen and servicemen who may return on a co-operative basis. Naturally, the Government also can have a share in the shape of shares in those co-operative societies. I would earnestly request the Government to take this matter into consideration.

The next matter which I wish to point out in some detail and about which I find that both the Hon. the Minister for Education and the Hon. the Chief Minister have assured consideration to this House in answer to Question No. 6 appearing in to-day's postponed questions is about the representation made by the Tamil Nadu Graduate Teacher's Association during March-April 1971, for refixation of their scales of pay. Sir, I am glad that the Government have assured the House that they would reconsider their representation and pay adequate regard to the situation in which these teachers have been placed and do something for them in the matter of refixation of their pay. Sir, I would, in this connection, bring to the notice of the Government, as already pointed out to the Government by some members of this House that Resident Tutors, Engineering Instructors, Tutors in Violin, Tutors in Veena as well as

29th January 1972] [Thiru G. Vasantha Pai]

Executive Officers in Grade II attached to the temples were all in the same grade, along with the B.T. Assistants of Rs. 140—5—230—10—250 while in the case of the Resident Tutors, Engineering Instructors, Tutors in Violin, Tutors in Veena and Executive Officers in Grade II attached to temples, a higher grade of Rs. 325—15—550 running up to Rs. 650 have been given. The B.T. Assistants in Schools have not been put in this grade, but put in the grade of Rs. 275—10—450. Sir, I would say that after all, B.T. Assistants who have got double Graduate degrees to their credit have the right to feel hurt by the fact that while persons who are Engineering Instructors, Resident Tutors, who did not have such double graduate qualifications and some of them being only Licentiate in Mechanical Engineering with S.S.L.C. qualification have been upgraded, they have not been. The B.T. Assistants would naturally feel hurt at this sort of discrimination. They may feel that the Government have not taken into consideration their relative merits in the refixation of their salaries. Sir, I would suggest that the Government should consult all the members of the Teachers' and Graduates' Constituencies in this behalf and have a Consultative Committee to go into this matter fully and a proper fixation should be made in their salaries. At the same time, the existing difficulties also can be considered in the process.

Sir, I have also to refer to a communication which the Madras University Teachers' Association has received from the Vice-Chancellor on 1st November 1971 stating that the question of refixation of the salary of the persons employed in the University in the A.C. College of Technology and other University institutions, who drew a salary of Rs. 400, Rs. 700 and Rs. 1,100 before 2nd October 1970 which is very much lesser than what their counterparts are drawing in Government institutions in receiving attention. While a Lecturer drew in the University Rs. 400 before 2nd October 1970, his counterpart in the Engineering College is drawing 584, whereas a Tutor in the University drew a salary of Rs. 700, his counterpart in the Engineering College drew a salary of Rs. 795 while a Professor in the University drew Rs. 1,100, his counterpart in the College of Engineering drew Rs. 1,300. Now all these persons in Government Colleges are drawing more by way of allowances. Their D.A. is merged with their salary. Now the matter of evening out the difference in scales between the teaching staff in the Universities and Government Colleges is engaging the attention of the Government from 1st November 1971, in accordance with the communication received by the University Teachers Association from the University. The University of Madras is corresponding with the Government in regard to matters of the increased allowances and refixation of salary.

I would request the Government to give their urgent attention to this question. As has been pointed out by several members in this House, education is one of the things which

[Thiru G. Vasantha Pai]

[29th January 1972]

ought to receive consideration at the hands of a benign Government. Therefore, the persons who are entrusted with the task of educating our children should feel satisfied and should not feel hurt that their claims are being overlooked. Their counterparts in other places draw more salaries probably because of their technical qualification, but nonetheless they have lesser educational qualifications. Sir, I am sure that the Hon. the Chief Minister as well as the Hon. the Education Minister who have given an assurance in this House will try to redress the grievances of these people and also give them relief in the best possible manner that they could do.

Sir, in conclusion, I would like to say that I associate myself with all that has been said in the Governor's Address about the victory which we have achieved and also about the very hard future that lies before us and I agree we have to fight and keep ourselves vigilant right through the years to come. In view of the peace that we have won, being not of a very lasting nature, and in view of the presence of enemies around us, we shall in the future strive our best and act also in a manner worthy of a rich peace, which is our rightful due.

Thank you, Sir.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: தலைவர் அவர்களே, மேதகு கவர்னர் அவர்களின் உரைக்கு நன்றி செலுத்தும் தீர்மானத்தின் மீது பேசுவதற்காக நான் மிக மகிழ்கிறேன்.

நமது கல்வி அமைச்சர் நாவலர் அவர்கள் டாக்டர் பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்கள். முஸ்லிம் லீக் கட்சியின் சார்பாக அவருக்குப் பாராட்டைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்று பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஆரம்பத்திலேயே மாநில சுயாட்சி பற்றி விளக்கமாக, விரிவாகப் பேசினார்கள். மாநில சுயாட்சி என்ற கோரிக்கை இவ்வளவு பெரும் சர்ச்சைக்கு உரிய பிரச்சனையாக உருவெடுத்திருக்கிறது ஆச்சரியம் அளிக்கக் கூடியது தான். ஏனென்றால் மாநிலத்துக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்பதை எல்லோருமே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த விவகாரத்தைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் பல தலைவர்களின் பேச்சுகளின் பகுதிகளை இந்த அவையில் படித்துக் காட்டினார்கள். திரு. காமராஜ் உட்பட, அதிக அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். அப்படி இருக்க இதற்கு ஏன் இவ்வளவு பெரிய எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பப்படுகிறது என்பது தான் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

நம்முடைய அருமை முதலமைச்சர் அவர்கள் தெளிவாகச் சொன்னார்கள் நாம் கேட்பது பிரிவினை அல்ல என்பது. ஆனால் அதை வியாக்கியானம் செய்கிறவர்கள் மாநில சுயாட்சி என்றால், சுய ஆட்சி என்ற வார்த்தைக்கு சுதந்திர நாடு என்று பொருள், ஆகவே பிரிவினை அர்த்தம் தான் தொனிக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். சுய ஆட்சி என்பதற்கு சுதந்திரம் என்று பொருள் என்பது உண்மை. இந்த இரண்டு வார்த்தையுடன் கூட மாநிலம் என்பதைச் சேர்த்து

29th January 1972] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே சுதந்திரத் தமிழ் நாடு வேண்டும் என்பது பொருள். மாநிலம் என்றால் ஒரு தேசத்தின் ஒரு பகுதி.

இந்த நாட்டின் அரசியல் சட்டம் உருவாக்கப்பட்ட நேரத்தில், எங்கள் தலைவர், கண்ணியத்துக்குரிய தலைவர் காய்தே மில்லத் கான்ஸ்டிடுவன்ட் அசெம்ப்லியில் பேசினார், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று. அந்த முறையில் திரு. கழகத்தின் மாநில சுயாட்சி கோரிக்கைக்கு முஸ்லீம் லீக் முழு மனதுடன் ஆதரவு தெரிவிக்கிறது என்பதை இங்கு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

என்னென்ன அதிகாரங்கள் தேவை என்பதைத் தெளிவாக விளக்கவில்லை. ஆகவே அவைகளைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட வேண்டுமென்று இந்தச் சர்ச்சையைக் குழப்புகிறவர்கள் கூறுகிறார்கள். இதற்கு முதல்வர் அவர்களே பதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சனையைப்பற்றி எனக்குத் தோன்றுகிற சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். அருமை முதல்வர் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்கிறார்களோ அல்லது திருத்தம் செய்வார்களோ எனக்குத் தெரியாது. மாநில சுயாட்சி என்னும்போது இந்த மாநிலம் மத்திய அரசின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும். பிரிவினை இல்லை. மத்திய அரசின் 3 இலாகாக்கள் இருந்தால், போதும். ராணுவம், அயல் நாட்டு விவகாரங்கள், டிரான்ஸ்போர்ட் ஆகிய இந்த மூன்றும் மத்திய அரசின் பொறுப்பில் இருக்கும். ஏனைய அத்தனை இலாகாக்களும் மாநிலத்திலே இருக்க வேண்டும். பொருளாதாரம், பூராவும் நம் கையில் இருக்க வேண்டும். நம்மிடமிருந்து அவர்கள் ஏதாவது வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். கரன்சி போடும் உரிமை நம்மிடத்தில்தான் இருக்கவேண்டும். கல்னி, சுகாதாரம் போன்ற காரியங்களில் அவர்களின் தலையீடு இருக்கக்கூடாது. இந்த அடிப்படையில்தான் மாநில சுயாட்சி அமைய வேண்டும். இது என் சொந்தக் கருத்துதான் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட்டைப்பற்றி நான் பலமுறை பேசியிருக்கிறேன். அப்படிப் பேசும்போதெல்லாம் குறைகளைத்தான் பேசியிருக்கிறேன். இன்றைய தினம் பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட் விருத்தியடைந்த விதத்தைப் பார்த்து இந்த அரசை நான் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். மிகவும் பாராட்டக்கூடிய வகையில் பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட் விருத்தியடைந்திருக்கிறது.

மைசூர் மாநிலத்தில் இரவு நேரங்களில் தூங்கும் வசதியுடன் பஸ் விடுகிறார்கள். அந்த வசதியை இங்கேயும் செய்தால் மக்களுக்கு நன்மையாக இருக்கும். இதை இந்த அரசு ஆராய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஹாஸ்டலிலே இருந்து அசெம்பிளிக்குப் போக வர அசெம்பிளி நடக்கும் பொழுது, ஸ்பெஷல் பஸ் விடப்படுகிறது. அசெம்பிளி இல்லாத நேரங்களிலே இந்தத் தொடர்பு இல்லை. ஆனால் டாக்சி கிடைக்கிறது. டாக்சி கூட சில சமயங்களிலே கிடைப்பதில்லை. நாங்கள் கமிட்டி கூட்டத்திற்கு வருகிறோம். அப்பொழுது டாக்சியும் கிடைப்பதில்லை; பஸ்ஸும் கிடையாது. அதனால் ஒரு மணி நேரம் காலதாமதம் ஆகும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. எனவே ஹாஸ்டலுக்கும், அசெம்பிளிக்கும் எப்பொழுதுமே பஸ் போக்கு வரத்து இருக்கிறமாதிரி தொடர்ந்து ஏதாவது வையுங்கள்; ஸ்பெஷல் பஸ் விட்டால் நல்லது; அல்லது ரூட் பஸ்களை 'வயா ஹாஸ்டல்' என்கிற மாதிரி ஏற்பாடு செய்தால், இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணக்கூடும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [29th January 1972]

இஸ்லாமியர்கள் எல்லோரும் பிற்பட்டவர்கள் என்று பிரகடனப்படுத்த வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை நீண்ட காலமாகப் பலமுறை வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கொண்டே வருகிறோம். ஆகவே, இந்த அரசு அந்தக் கோரிக்கையைக் கருணை உள்ளத்துடன் பார்த்து மேற்கொண்டு இதைத் தாமதிக்காமல் உடனடியாகத் தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் இஸ்லாமியர்கள் அத்தனை பேரும் பிற்பட்டவர்கள் என்று பிரகடனப்படுத்தி, நாங்கள் எல்லாம் ஓரளவுக்குத் திருப்திப்படும் அளவுக்கு வகை செய்யவேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அடுத்து, உருது பேசக் கூடிய முஸ்லீம் பெண்களுக்கு என்று ஒரு டிரெயினிங் ஸ்கூல் இருக்கிறது இந்த மாநிலத்திலே. அந்த டிச்சர்ஸ் டிரெயினிங் ஸ்கூல்” சில வருஷம் சென்னையிலேயும், மற்றும் சில வருஷம் திருச்சியிலேயும் இயங்குகிறது. இப்படி மாறி, மாறி இயங்குவதால், உருது படிக்கக்கூடியவர்கள் சரிவரப் படிக்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. இதைத் திருத்தியமைத்து, சென்னையில் ஒரு டிரெயினிங் ஸ்கூலும், திருச்சியில் பர்மனண்டாக ஒரு டிரெயினிங் ஸ்கூலும் துவக்க அரசு முன்வர வேண்டும், முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, திருச்சியில் ஒரு மெடிகல் காலேஜ் திறப்பதற்காக ஒரு திட்டம் இருந்தது. ஆனால் அதுபற்றி இப்பொழுது பேச்சு மூச்சு கானோம். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே, அப்படிப்பட்ட கல்லூரி கோயம்புத்தூர், சேலம், திருச்சி போன்ற இடங்களிலே ஆரம்பிக்கப்படும் என்று அறிவித்தார்கள். ஆனால், அதைப் பற்றி ஒன்றுமே இல்லாத நிலைமை உருவாக்கப்பட்டது. தயவுசெய்து, தாமதிக்காமல் அதைச் சீக்கிரமாகத் துவக்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திருச்சியில் ஒரு சிறு விவகாரம். ஒரு கிராமத்திலிருந்து இன்னொரு கிராமத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதற்குத் தண்ணீர் சரியாக விடப்படவில்லை என்ற பிரச்சினையில் விஸ்வகுடி என்ற இடத்திலே ஒரு சிறு மோதல் ஏற்பட்டு, அது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குச் சொல்லி நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். விஸ்வகுடிக்குப் பக்கத்திலே ஒரு ஏரிகட்டி, அந்தப் பிரச்சினையைச் சாதாரணமாகத் தீர்த்துவிடக் கூடும். அது பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உருவாக்கப்பட்ட திட்டம்; ஆனால் அது அமுல்படுத்தாமல் விடப்பட்டு, பல சிக்கல்களுக்கு அது காரணமாக அமைகிறது. எனவே, இந்த ஏரியைச் சீக்கிரமாக உருவாக்கி, இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வேண்டுமென்று இந்த அரசைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அடுத்து, பள்ளிவாசல் சமீபத்திலே சில இடங்களிலே கள்ளக்கடைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் பல சிக்கல்கள், பல குந்தகங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று அரசுக்கு எழுதித் தெரிவித்தும், நடவடிக்கை எடுக்கப்படாமலிருக்கிறது. திருச்சியிலே அப்படி இருக்கிறது. கும்பகோணத்திலே இருந்து கூட அப்படி இருப்பதாக அடிக்கடி தெரிவிக்கிறார்கள். எனவே, இதுபற்றி அரசு ஆராய்ந்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

குதிரைப் பந்தப்பதை முடிந்தவரை நிறுத்திவிடுவதாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் அதாவது “எலக்ஷன் மேனி பேஸ்ட்டோவில்” 1967-இலே பிரகடனப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் 1971 ஆவது ஆண்டு தேர்தல் அறிக்கையிலே அது இருக்கிறதோ என்னவோ நான் கவனிக்கவில்லை. அதுபற்றி எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

29th January 1972] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

அது எடுக்கப்பட்டால், மக்களுக்கு நன்மை செய்ததாக இருக்கும். எனவே, அதைப்பற்றி கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, என்னுடைய உரையை நிறைவு செய்து அமைகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. on Monday, the 31st January 1972.

The House then adjourned.

APPENDIX I

[Vide answer to Starred Question No. 59 on page 209]

(அ) இந்திய அரசு, சென்னைக்கு அருகில் உள்ள அலமாதியில் மத்திய எருமைப் பண்ணை ஒன்றைத் துவங்கத் திட்டமிட்டுள்ளது.

(ஆ) (1) நான்காவது திட்டக்காலத்தில் இப்பண்ணையை அமைப்பதற்காக இந்திய அரசினால் ரூ. 82.91 லட்சம் ஒப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது.

(2) முதல் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகளில் 300 முர்தா எருமைகள் இனப்பெருக்க வயதடைந்த கிடோிகள் கொண்ட தொட்டக இருப்பு படிப்படியாக ஏற்படுத்தப்படும். பஞ்சாபிலுள்ள கால்நடை வளர்ப்புப் பகுதிகளிலிருந்தும் பல்வேறு மாநில எருமைப் பண்ணைகளிலிருந்தும் இவை பெறப்படும்.

(3) தொழில் துட்ப திட்டங்களுக்கு இனங்க மட்டுமே பண்ணைகளில் கால்நடைகள் இனப்பெருக்கம் செய்யப்படும்.

(4) இனவிருத்தி சோதனை; இனவிருத்தித் திறனின் தன்மையைக் கண்டு பிடிக்க நடத்தப்படும். அது அரசு கால்நடை வளர்ப்புப் பண்ணைகள், விந்தா சேமிப்பு நிலையங்கள் அனைத்து நாடுகள் கால்நடை வளர்ச்சித் திட்டப் பகுதியில் அதனதன் சிறந்த தன்மையையொட்டி வழங்கப்படும். உள்ளதற்குள் சிறந்தவை பண்ணையின் உபயோகத்திற்காகப் பண்ணையிலே வைத்துக்கொள்ளப்படும்.

(5) இனவிருத்தித் திறனுடைய எருதுகளுக்கும் (தந்தை விலங்கு) அதிகப் பால்தரும் எருமைகளுக்கும் (தாய் விலங்கு) பிறந்த 80 முர்தாக் காளைகள், மாநிலங்கள், யூனியன் நேரடி ஆட்சிப்பகுதிகள் முதலியவற்றுக்குக் கால்நடை வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு நான்காவது ஆண்டிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் இன விருத்திக்கென்று விற்பனை செய்யப்படும்.

(6) சென்னைக்கருகில் உள்ள அரசினர் பாற்பண்ணைக்கு நான் ஒன்றுக்கு சுமார் 1,000 முதல் 1,200 லிட்டர் பால் கிடைக்கச் செய்யப்படும்.

(7) பண்ணை முழு அளவில் நிறுவப்படும் பொழுது ஆண்டொன்றுக்கு ரூ. 6 லட்சம் வருமானம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப் படுகிறது.

(8) பண்ணையின் சிறந்த வகை இனங்களின் இனவிருத்தித் திறன் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 2.5 சதவீதத்திலிருந்து 3.5 சதவீதம் ஆக உயரும் என்றும் எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.